

Reünistenvereniging
Nunc meminisse iuvat

Tempora Nostra september 2023

Inhoud

• Voorwoord najaarsuitgave 2023	3	• Recensie: 'Dat beloof ik' van Roxane van Iperen hakt erin	32
• Terug- en vooruitblik door Carla Faassen	4	• Jan Lurinks in de 'Kwaai Klas' (deel II): 'Oorlog opmaat voor rebellie'	34
• Beekvliet bij de Tijd	8	• Jasper Mikkers hernieuwt 'Het einde van de eeuwigheid': Seminarie als een (n)ever ending story...	46
• Digital nomad betreft nu Portugees huis met wijngaard	15	• Eén jaar na Beekvliet: over eigen pad kiezen en je gevoel volgen	50
• Jan Lurinks legt uit: De grafkamer van Nestor, koning van Pylos	19	• Verslag jaarvergadering NMI: terugblik reünie, veel nieuwe leden en ideeën	55
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	20	• Personalía	57
• In Memoriam Jos Mangnus	25	• Colofon	58
• Versteend verleden - Lurinks bundelt eigen werk in kleurrijk 'album'	27		
• Britt interviewt Daan Donders en Sjors van der Aalst	28		

Zie pagina 46: 'Zowel protestanten als katholieken bestemden hun meest begaafde zonen voor het geestelijk ambt. Dominees kregen vaak grote gezinnen met begaafde kinderen. Bij priesters niets daarvan'. Foto: 1948. De eerste eeuw van Beekvliet opende de beste leerling van de zesde klas (de zogenaamde primus) de jaarlijkse prijsuitreiking met een Latijnse toespraak in aanwezigheid van Z.H. Exc. mgr. Mutsaerts in de aula. Foto BHIC.

Voorwoord najaarsuitgave 2023

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

De redactie had aanvankelijk nog even getwijfeld of ze -na twee eerdere lijvige uitgaven van dit jaar- een septembernummer van *Tempora Nostra* gevuld zou krijgen. Maar zoals gewoonlijk was er ook nu geen gebrek aan kopij. Waarmee weer bewezen is dat Beekvliet altijd schrijfstof oplevert, in de goede zin van het woord. Want al wordt er weleens gekankerd op de voorbije schooltijd, dat gebeurt nauwelijks in dit blad. Ook op reünies en in *Tempora Nostra* vernemen we vrijwel alleen goed nieuws.

Om te beginnen is het woord aan de rector, Carla Faassen, met veel positieve berichten. Die variëren van de hevig verlangde terugkeer van de vijver tot kennelijk onvermijdelijke onderwijsvernieuwingen. Vervolgens komt ons oudste redactielid Jan Lurinks, eind juli 90 jaar geworden, in maar liefst drie bijdragen aan bod. Laten we dit dan voor hem als een feestelijk verjaardagscadeau beschouwen.

Louter positivisme spreekt ook uit het interview met twee oud-Beekvlieters, die beiden een overvloed aan schoolherinneringen delen met redactielid Britt. We lezen een bijzonder reis- en verblijfverslag van Femke van Nassau die met haar vriend na veel omtrekkende bewegingen uiteindelijk definitief is neergestreken in Portugal.

Een verslag van dichter bij huis komt van drie oud-leerlingen, die vertellen over hun eerste studiejaar in drie verschillende universiteitssteden. Misschien bevatten hun verse bevindingen nog bruikbare tips voor de pas afgezwaaide examenleerlingen.

In diverse uitgaven van *Tempora Nostra* figureerde zij al: Roxane van Iperen, bekend als publicist en spreker. Van haar hand verscheen nu ook de eerste roman, die in de landelijke pers goede literaire kritieken kreeg. Dit aangrijpende verhaal heeft nu ook een recensie in *Tempora Nostra* gekregen.

Na het lezen van ons lijfblad kun je beoordelen of het allemaal -in de woorden van Tacitus- geschreven is *sine ira et studio* ('zonder boosheid of vooringenomenheid'). Ik ben ervan overtuigd dat het zo is.

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter *Tempora Nostra*

Een korte terug- en vooruitblik

Schooljaar 2022-2023 begon gelukkig weer eens redelijk normaal. De opening van het schooljaar kon plaatsvinden in onze 'Blaula'. Kolonel b.d. Ben van de Bernbom (collega Sander Faas) maakte onze leerlingen duidelijk dat er meerdere 'crises' zijn.

Sander Faas praat de leerlingen als kolonel Ben v.d. Bernbom bij over alle crises in de wereld

Start van schooljaar 2022-2023 in de Blaula

Door Carla Faassen

Verbouwing afgerond

Het terrein en het gebouw waren nog niet helemaal klaar, maar het einde was in zicht. Nog geen vijver, maar een egale zandvlakte. Zoals in de vorige editie van Tempora Nostra al beschreven: het terrein is inmiddels gereed, met een prachtige vijver en aanplant. Ook hier hebben oud-leerlingen en een vader van een leerling een belangrijke rol in gehad.

In oktober was de oplevering en werden de handtekeningen gezet. Zoals het Beekvliet betaamt, deelden de leerlingen ook mee in de vreugde en werden zij getrakteerd op een tompoes met daarop de afbeelding van het nieuwe gebouw.

Tompoezen voor de leerlingen bij de officiële oplevering van de nieuwbouw

Dat het gebouw er mag zijn, blijkt wel, want op 2 oktober 2022 kopte het Brabants Dagblad: 'Gymnasium Beekvliet steekt ver boven 'grijze massa' uit, dankzij Winy Maas en Theobert van Boven.' Dit naar aanleiding van een interview tijdens de prachtige reünie de dag ervoor. Een prachtig feest met lessen en verschillende ruimtes om elkaar te ontmoeten en bij te praten. Meer dan

De Blaula blijkt ook geschikt als feestzaal bij de reünie

1000 oud-leerlingen waren gekomen en hebben die middag en avond genoten.

Van summatief naar formatief

Patrick van Aarle heeft jullie in de vorige editie van Tempora Nostra al aardig bijgepraat over prijzen die leerlingen van Beekvliet gewonnen hebben bij de verschillende olympiades en Olympic Moves, de allereerste Avond van de Kunsten, de toneelvoorstellingen en zelfs al over de Laatste Schooldag (LSD) van klas 6, dus dat zal ik hier niet herhalen.

Als we het hebben over ontwikkelingen op het gebied van onderwijs en professionalisering van onze medewerkers, dan is het interessant om te vermelden dat we druk bezig zijn om de toetsdruk te verlagen door de summatieve toetsen voor een deel om te zetten naar formatief evalueren. Met andere woorden: minder toetsen voor een cijfer en meer inzicht in de voortgang door feedback van de docent.

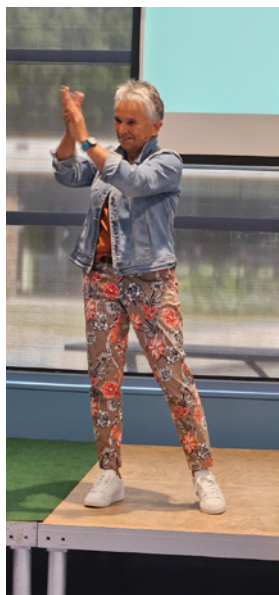
Mooi examenresultaat, gala in Blaula

De eindexamens konden evenals het

orig jaar weer in onze eigen vertrouwde gymzaal plaatsvinden. Dit jaar waren er geen speciale maatregelen meer van kracht, geen extra tijdvak en geen duimregeling. Het resultaat was echter prima: 93,9% van onze leerlingen is geslaagd, terwijl ook zij veel last hebben gehad van de coronaperiode. Vergelijk: 92,9% in 2021 en 94,9% in 2022, met extra maatregelen. Een zeer mooi resultaat onder deze omstandigheden. De geslaagden verdienen daarom een prachtig gala, dat voor het eerst op school in de Blaula werd gehouden. Voor de leerlingen in eerste instantie een teleurstelling, omdat ze nu een soort onderbouwfeest in gedachte hadden. Gelukkig is de ervaring anders geweest. De Beekvlietstraat werd afgezet voor de intocht, de rode loper lag er en de Blaula was omgetoverd tot een stijlvolle zaal. Tijdens de opening kon het niet anders dan de grote organisator, Dié Gijsbers, op het podium te roepen. De openingsdans door twee leerlingen maakte het geheel compleet en de band zorgde voor de rest.

Carla Faassen en Dié Gijsbers bij de opening van het gala

Mechelien Peters Rit geeft bij haar afscheid nog een laatste gymlesje aan de aanwezigen

Afscheid

Het schooljaar werd, naast het gala en de diploma-uitreiking, afgesloten met het afscheid van drie collega's die met pensioen gingen: Jan van de Berge, Toon van de Braak en Mechelien Peters Rit. Een waardig en gezellig afscheid dat volgens de wens van Mechelien – die een laatste gymles aan ons heeft gegeven – een kleine reünie moest zijn.

Vooruitblik

Inmiddels zijn we aangeland bij de vooruitblik. We gaan het volgend schooljaar ons nieuwe schoolplan verder in de praktijk brengen met onze missie: Beekvliet brengt je ver, met kennis – van jezelf, de ander en de wereld. De koers die we nu zijn ingeslagen: een bredere vorming van de leerlingen, met een nieuwe balans tussen de vier hoofdonderdelen (onderwijs, persoonlijke ontwikkeling, betrokkenheid en

maatschappelijk bewustzijn), waarin meer aandacht dan tot nu toe het geval was, besteed wordt aan de laatste drie aspecten. In

samenwerking met de Beekvlietboerderij hebben we het maatschappelijk bewustzijn van onze leerlingen proberen te vergroten door burgerschapsonderwijs te geven in de Beekvlietboerderij, waar de link wordt gelegd tussen de hedendaagse tijd en de tijd van gijzelaars op Beekvliet. Zelfs nationaal is hier in de media aandacht aan besteed.

Om de toetsdruk nog verder te verlagen en het formatief evalueren te stimuleren starten we voor klas 1 tot en met 4 het volgend jaar met een semesterindeling. Er zijn dan nog twee proefwerkweken en een gelimiteerd aantal toetsen, verspreid over het semester. Voor klas 5 hebben we vier schoolexamen-/proefwerkwe-

ken en voor klas 6 de gebruikelijke drie SE-weeken.

De aftrap van het nieuwe schooljaar staat, naast de traditionele opening voor de leerlingen, al snel in het teken van de officiële opening van het gebouw. Iedereen is van harte uitgenodigd en kan zich aanmelden via de QR-code.

Voor iedereen een mooi en gezond jaar. Misschien tot ziens bij de officiële opening van het gebouw en anders vast bij de eerstvolgende reünie.

Carla Faassen
Rector

I Beekvliet bij de Tijd

Vorige editie eindigde bij de meivakantie, dus ik hoef jullie slechts bij te praten over de laatste twee maanden van schooljaar 2022-2023. Daarin gebeurde echter nog meer dan genoeg om deze rubriek weer ruimschoots te vullen!

Door Patrick van Aarle

Examen 'normale stijl'

Meteen na de meivakantie stond het centraal examen op het programma. Dit jaar voor het eerst sinds 2019 weer 'oude stijl', dus zonder allerlei extra maatregelen en faciliteiten vanwege de coronapandemie. Er werd gevreesd dat dat wel eens tot slechte slagingspercentages zou kunnen leiden, maar waar dat landelijk inderdaad een beetje het geval leek, was daar op Beekvliet geen sprake van: van de 99 examenkandidaten mochten er 93 hun Beekvlietdiploma komen ophalen, een uitstekende score van 93,9%.

Toneel en muziek

Voor de leerlingen die geen examens deden, was er in mei en juni ook genoeg te beleven. Eind mei voerden twintig leerlingen uit klas 2 t/m 5 het jaarlijkse toneelstuk op, wederom in de tot theaterzaal omgebouwde Blaula. Regisseurs Sofie van der Vleuten en Willem Schouten lieten de acteurs in 'Tadaa! - Een koningsdrama' van vele kanten de crisis beschouwen die ontstond over de opvolging na het overlijden van de koning, waarbij ruimhartig werd gerefereerd aan alle hedendaagse 'crises'. De zang van Faye Benes en Mira van Oostveen was schitterend, de skippyballscène hilarisch.

Alle acteurs van 'Tadaa!' in actie in de skippyballscène

De enthousiaste groep toneelspelers, met regisseurs Sofie en Willem

Optreden van de docentenband tijdens muziekavond Onwijs!

Een week later mochten de muzikale talenten hun kunsten weer vertonen bij muziekavond Onwijs! Daarbij kon een viertal zesdeklassers het niet laten om – zelfs nu hun examens al voorbij waren – nog een laatste keer deel te nemen. Noemenswaardig was het feit dat voor het eerst in jaren er weer een docententoptreden op het programma stond: een negenkoppig gezelschap (inclusief

de hulp van zesdeklassers Lucas de Geus en Sjors Maurix voor het gitaarwerk) bracht vol overgave Don't stop me now van Queen ten gehore.

15 brugklassers speelden eind juni onder regie van Tamar Kocken het toneelstuk 'De Vrek'. Een nieuw en zeer geslaagd idee daarbij was dat zij hun première speelden als onderdeel van de kennis-

makingsmiddag voor alle aankomende brugklassers. De nieuwbakken Beekvlieters werden zo meteen enthousiast gemaakt om volgend jaar zelf deel te nemen aan het brugklstoneel.

Een speciale sportdag

Op donderdag 15 juni was het, onder ideale omstandigheden, tijd voor de jaarlijkse sportdag. Normaal misschien niet vermeldenswaardig in deze rubriek, maar aangezien het de laatste editie zou zijn van gymdocent Mechelien Peters Rit, in haar 39e en laatste jaar op Beekvliet, had deze sportdag een bijzonder tintje. En dan bedoelen we niet het feit dat tafeltennis (in de Blaula) als nieuw

Mechelien Peters Rit beëindigt juichend en onder luid applaus haar ereronde op de sportdag

onderdeel op het programma stond, omdat kogelstoten en touwtrekken niet meer mogelijk bleken nu het daarvoor bestemde grasveldje in de verbouwing is verdwenen. Nee, dan hebben we het over de zeer speciale editie van de Beekvlietloop: ditmaal stonden niet alle leerlingen aan de start, maar was het een ereronde voor Mechelien, met de leerlingen juist rond de baan voor een groot applaus en een erehaag. Een zeer mooie geste van de sectie LO!

'Olympisch' succes

Op het gebied van sport en wetenschap was er succes te noteren voor Beekvlieters. Bij de landelijke finaledag van Olympic Moves, het sportevenement in 18 verschillende sporten voor scholieren van 12 tot 19 jaar, behaalden eerste- en tweedeklassers Tijn Schoenmakers, Lees Cremers, Juna Groenevelt, Zara Dierckx en Kim Heuveling op vrijdag 9 juni samen de Nederlandse titel schoolbadminton in hun leeftijdsklasse. Jonas van Berkel, Björn Faber, Bruno de Groot en Noor Scholten uit klas 4 behaalden bij datzelfde evenement met overtuiging de titel bij (recreatief) schooltennis.

Op 14 juni behaalde Kjeld Zwitserloot uit klas 4B de derde plaats bij de nationale

Het winnende badmintonteam bij Olympic Moves

finale van de scheikundeolympiade. Een uitzonderlijke prestatie voor een vierdeklasser, al moeten we erbij zeggen dat Kjeld de vakken wiskunde B, natuurkunde en scheikunde al een tijdje op klas5-niveau volgt. Maar zelfs dan: het

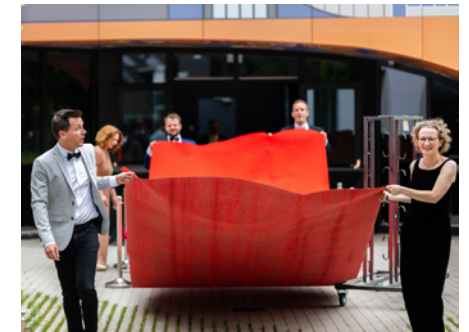

Sebas Benes wordt vierde bij de IJSO aan de Radboud Universiteit.

gebeurt maar af en toe dat een vijfdeklasser mee mag naar een internationale olympiade. Voor Kjeld was deze in juli in Zwitserland, aan de ETH in Zürich, en hij behaalde er al bijna een bronzen medaille, een topprestatie! En: hij mag het de komende twee jaar nogmaals gaan proberen...

Bij de IJSO, de juniorolympiade in

biologie, natuurkunde en scheikunde, was het wederom prijs voor een Beekvlieter: Sebas Benes uit 3A behaalde op 16 juni bij de landelijke finale in Nijmegen de vierde plaats en ook dat is voldoende voor een plaats in het Nederlands team voor de internationale wedstrijd, die in december in Bangkok, Thailand plaatsvindt. Beekvliet won bovendien de IJSO-Scholenprijs, als school met de meeste leerlingen in de bovenste helft van de voorronde-uitslag. Een compliment dus aan heel klas 3, aangezien alle leerlingen aan deze voorronde hadden deelgenomen.

Docenten leggen de rode loper uit voor de geslaagden.

Gala en diploma-uitreiking

Klas 6 kon natuurlijk geen afscheid van Beekvliet nemen voordat het inmiddels traditionele gala – dit jaar de vijfde editie, het eerste lustrum – had plaatsgevonden. De locatie was nieuw: omdat het niet meer mogelijk bleek het bij de Ruwenberg te organiseren, werd de eigen Blaula omgetoverd tot een sfeervolle feestzaal. De Beekvlietstraat werd afgezet voor een bonte stoet voertuigen die allemaal keurig wisten te stoppen voor de uitgelegde rode loper en het werd een waardig afscheidsfeestje.

Het gala vond dit jaar voor het eerst op Beekvliet plaats.

Het was natuurlijk niet het laatste moment op school voor lichting 2023, want een kleine week later stond de diploma-uitreiking nog op het programma. Voor de twaalfde keer werd hier de NMI-prijs uitgereikt, aan een geslaagde 'die iedereen zich over tien jaar zeker nog herinnert'. Dit jaar ging de prijs naar Lina Mol, wier maatschappelijke betrokkenheid in het juryrapport benadrukt werd. Ze was in de onderbouw al lid van de goeddoelencommissie en organisator van de Beekvlietdelegatie naar de landelijke scholierenklimaatmars; in de bovenbouw zette ze zich – ook als voorzitter van de leerlingenraad – in voor de oprichting van de Gay Straight Alliance (als commissie van de leerlingenraad) en werkte ze aan het thema duurzaamheid in Europese Erasmusprojecten

en in haar profielwerkstuk. Allemaal hedendaagse thema's die deze aandacht ruim verdienen, aldus de NMI-jury.

Dat we op 6 juli ook echt 93 diploma's konden uitreiken, was bijzonder. Duuk Weck, toen nog in afwachting van het (positieve) resultaat van zijn herexamen, had eerder die week een ernstig

Duuk Weck ontvangt zijn diploma van mentor Chris van der Mooren

verkeersongeluk gehad en lag met behoorlijk veel letsel in het ziekenhuis. Maar dankzij de geweldige diensten van de wensambulance werd het hem mogelijk gemaakt om, gelegen in een ambulancebed, live bij de diploma-uitreiking aanwezig te zijn en onder groot applaus van alle aanwezigen zijn diploma in ontvangst te nemen.

Verrassingsoptreden: Leonoor Bolscher en Julie Segers verrassen de zaal met een afscheidslied

Martijn van Hulsten reikt de NMI-prijs 2023 uit aan Lina Mol

De diploma-uitreiking werd afgesloten met een verrassingsoptreden van geslaagden Leonoor Bolscher en Julie Segers, die, onder begeleiding van Lucas de Geus, met een zelfgeschreven liedtekst passend afscheid namen van Beekvliet.

Afscheid

Ook dit jaar werd aan het einde van het schooljaar afscheid genomen van een aantal collega's, van wie sommige vele jaren in dienst waren. Geschiedenisdocent Teun van Schaaijk kan op het Elde College beginnen in een volledige baan en Johannes Smid (Duits) gaat naar 2College Durendael in Oisterwijk. Ook tuinman Toon Gerrits, jarenlang onder andere verantwoordelijk voor een perfect gemaaid sportveld, beëindigt zijn werkzaamheden op Beekvliet.

In een speciale afscheidssessie werd op

de voorlaatste dag van het schooljaar afscheid genomen van drie personeelsleden die met (vervroegd) pensioen gingen. Toon van de Braak was jarenlang onderhoudsmedewerker en voor NMI een belangrijke steunpilaar bij de organisatie van de recente reünie. Jan van de Berge heeft ruim 15, tot ver na zijn pensioengerechtigde leeftijd, jaar als ambulant begeleider vele Beekvlietleerlingen geholpen die anders dreigden vast te lopen.

En Mechelien Peters Rit, met haar 39 Beekvlietjaren het langst van allemaal op Beekvliet werkzaam, was niet alleen een zeer gepassioneerd docente LO, maar de laatste jaren als decaan ook een bevlogen begeleider van de leerlingen in hun keuzeproces. In een informele setting ('niet te veel toespraakjes s.v.p.') werden zij – geheel volgens traditie – toegezongen door het festiviteitenkoor, ditmaal bestaande uit Silke Jansen, Sander Faas en nieuwe aanwinst Bram van Hulten. Mechelien zelf bracht de complete zaal in beweging met een laatste 'gymlesje' – ze zou 'Nederland in Beweging' zo kunnen overnemen! De drie portretfoto's werden toegevoegd aan de bekende galerij en verder was het – precies naar de wens van Mechelien –, met zeer veel oud-Beekvlietpersoneel aanwezig, een kleine reünie en een waardige en gezellige afsluiting van hun carrières.

En zo was schooljaar 2022-2023 alweer voorbij. Voor het eerst in jaren een schooljaar zonder rare bijzonderheden als pandemieën of verbouwingen, wel zo prettig. Tegen de tijd dat deze rubriek verschijnt, is 2023-2024 alweer begonnen. De officiële opening van de nieuwbouw staat dan op donderdag 28 september op het programma: iedereen is daar van harte welkom, en anders lees je er wel over in de volgende editie van deze rubriek! Tot dan! ★

Mechelien Peters Rit brengt de hele zaal nog één keer in beweging. Arnold Wintjes en Karel Ditvoorst zien het met genoegen aan.

I 'Digital nomad' betreft Portugees huis met wijngaard

Stage en lockdown wakkerden reislust Femke van Nassau aan

Wat doe je als de corona-pandemie uitbreekt en je samen in een appartementje moet thuiswerken? Dan ga je als digital nomad naar Portugal. In een minicamper vertrokken we in oktober 2021 naar het zuiden om te overwinteren. Dat het zo goed zou bevalen wisten we toen nog niet.

Door Femke van Nassau (1999)

Met veel plezier denk ik terug aan mijn Beekvliettijd. Vooral de vele sportevenementen en reizen waren voor mij een grote plus van Beekvliet. Net als zovelen ben ik na mijn eindexamen op Beekvliet na de zomer van 1999 gaan studeren.

Stage Wollongong wakkerde reislust aan

Eerst een jaartje Pedagogische Wetenschappen in Nijmegen, om daarna toch te switchen naar Gezondheidswetenschappen met specialisatie Bewegingswetenschappen in Maastricht. Als afsluiting heb ik stage gelopen in Wollongong in Australië. Mijn reislust werd aangewakkerd.

Na een paar jaar kwam er een mooi en passend promotietraject op mijn pad bij de afdeling Sociale Geneeskunde aan het VUmc in Amsterdam: de evaluatie van de landelijke opschaling van een preventieve leefstijlinterventie op het VMBO. Helemaal in mijn straatje, en dus heb ik na wat wikken en wegen besloten om ervoor te gaan. Met als resultaat dat ik op 27 februari 2015 mijn proefschrift mocht verdedigen.

Leefstijlprogramma voor voetbalsupporters

Direct daarna kwam de kans om als postdoc te blijven voor een internationaal onderzoeksproject. Dit project evalueerde de effecten van een leefstijlprogramma voor voetbalsupporters met overgewicht in vier Europese landen bij prominente voetbalclubs, zoals PSV, Arsenal FC en SL Benfica. Dus wederom werd mijn reislust gevoed. Sindsdien werk ik als senior onderzoeker. Ik ontwikkel en evalueer verschillende preventieve leefstijlprogramma's, met

een extra interesse in implementatie (onderzoek). Dus: hoe zorgen we ervoor dat de wetenschappelijke kennis ook echt in de praktijk gebruikt wordt?

Minicamper

Het voordeel van onderzoeker zijn is dat je een steentje kunt bijdragen aan de maatschappij, en daarnaast ook veel op pad gaat voor internationale samenwerkingen, congressen en gastcolleges. Maar ja, toen brak de corona-pandemie uit en zaten mijn vriend Martijn en ik met

Werkplek minicamper

zijn tweeën thuis te werken op 65 m² in het centrum van Utrecht. Zoals iedereen waren we aan huis gekluisterd. In die periode begon onze reislust volop fantasieën op te roepen, met als resultaat dat we een Peugeot Partner kochten met ingebouwde minicamper-constructie. Toen mijn collega

Florence besloot om twee maanden remote te werken vanuit Spanje dachten we: waarom doen wij dat eigenlijk ook niet?

Als 'digital nomad' in lockdown

Campingplek Zarautz

Binnen twee maanden hadden we alles geregeld. Net voordat er weer een lockdown in Nederland kwam, zijn we begin oktober 2021 vertrokken met het idee om voor 3 à 4 maanden in het noorden van Spanje en vervolgens Zuid-Portugal te overwinteren. Op een prachtige camping in Zarautz hebben we onze tent (huisje en werkplek in één) opgezet en het avontuur kon beginnen. We kwamen er al snel achter dat we lang niet de enigen waren met dit idee. De camping stond vol met mensen zoals wij, die ook overdag werkten en aan het einde van de dag hun surfboard of bodyboard pakten en naar beneden liepen om nog even de golven te trotseren. Al snel hoorden we dat dit leven ook beter bekend staat als 'digital nomad'.

Na twee maanden zijn we doorgetrokken naar het zuiden van Portugal en hebben

we twee maanden in een appartementje in Lagos gezeten om te overwinteren. Om daarna iets naar het noorden te trekken om de tent weer op te zetten in Zambujeira do Mar. Daar hebben we tot juni 2022 vanaf de camping gewerkt.

Werk of vakantie?

De vraag is natuurlijk: lukt dat een beetje, werken op de camping? Of ben je vooral vakantie aan het vieren? Mijn vriend was al gewend om online te werken, want hij heeft een eigen online bedrijf. Dus zolang er goed internet is, kan hij werken. Hij had een 'werkplek' in de tent ingericht en ik in de camper. 's Ochtends om kwart voor 7 ging de timer in de tent aan, zodat we om 7 uur in een voorverwarmde tent kwamen. Dat

was met name in de koudere maanden wel fijn. In die periode werkte iedereen nog vanuit huis en mocht men bijna niet naar kantoor. Dus of je nou vanuit Portugal in de camper of vanuit je keuken in Nederland inbelde, dat maakte toen niet echt uit. Wel was iedereen altijd erg benieuwd naar 'waar je nu weer uithangt'. Maar op die vraag volgde altijd hetzelfde antwoord: 'Nog steeds op dezelfde camping'. Want zo erg 'nomad' bleken we toch niet te zijn. We hebben gemerkt dat het best lekker is om 2 à 3 maanden op één plek te blijven. Om goed te kunnen werken moet je toch even je draai vinden. En aangezien je overdag gewoon werkt, duurt het wel een paar weken om de bezienswaardigheden in de buurt te verkennen.

Femke en Martijn tijdens een wandeling in Spanje

Camperwerk: uitdagend en grappig

Behalve dat je voor werken op de camping wel een berg discipline moet hebben -die zee is toch wel erg aantrekkelijk!- brengt het ook veel hilarische momenten met zich mee. Zo moest ik presenteren op een webinar. Het regende echter erg hard en dat gekletter hoor je natuurlijk op het dak van de camper. Dus op de vraag in de chat wat dat 'irritante getik' op de achtergrond was tijdens mijn presentatie, heb ik maar geen antwoord gegeven. Ook kreeg ik op een gegeven moment een twitterbericht doorgestuurd met een foto van mijn hybride presentatie op een congres in Phoenix USA, vanuit mijn camper in Portugal. Toch leuk.

Na de lockdown kon er weer iets meer op kantoor gewerkt worden. Toen ook het onderwijs aan de universiteit weer fysiek werd, ben ik wat meer op en neer gaan reizen tussen Portugal en Nederland; voor onderwijs aan studenten, maar ook voor belangrijke afspraken. Het was bovendien belangrijk om collega's af en toe te zien, want die 'koffie-praat' is erg nuttig en niet online te vervangen.

Eigen huis en wijngaard

Begin juli 2022 zijn we weer naar Nederland teruggegaan. Toen kwam de vraag: gaan we na de zomer weer? Die keuze was snel gemaakt. In goed overleg met mijn werk zijn we in december 2022 weer vertrokken. Tot nu toe, eind juli 2023, hebben we weer grotendeels in Portugal gezeten. Je kunt dus zeggen dat het digitale werken in Portugal goed bevalt. En eigenlijk zo goed, dat we ons zijn gaan oriënteren op een huisje in Portugal. Met resultaat: trots kunnen we zeggen dat we net het voorlopige

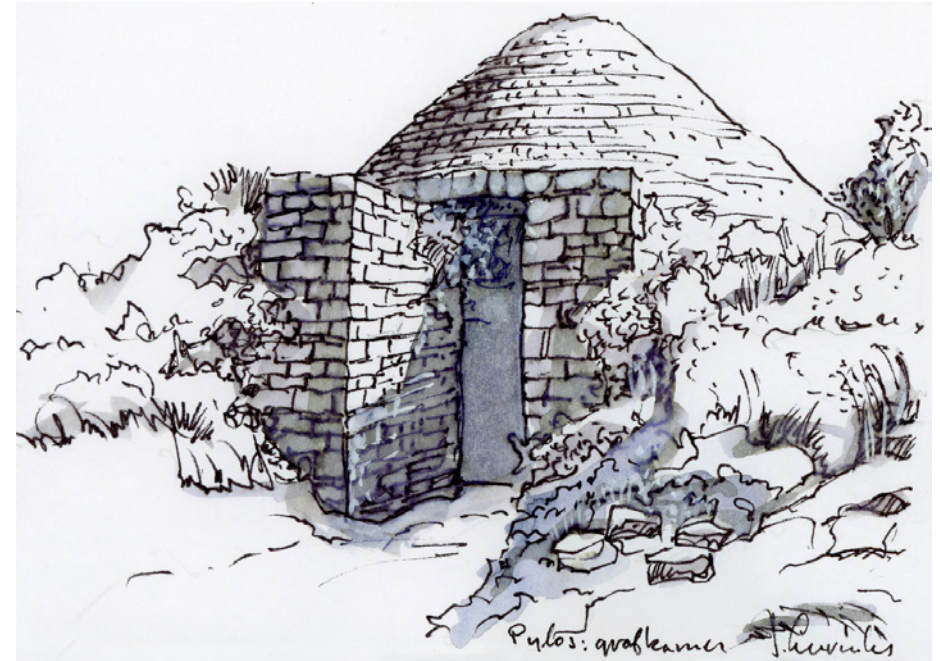

19 mei 22 om 16:31
2 Retweets 1 Geciteerd 50 Vind-ik-leuks

Tweet over presentatie in Phoenix (VS) vanuit Portugese camper

koopcontract hebben getekend voor een huisje met wijngaard in het binnenland tussen Porto en Lissabon. Na de zomer pakken we onze spullen weer in en gaan we opnieuw vanuit Portugal werken. Ditmaal niet meer vanaf de camping, maar vanuit onze eigen wijngaard. Ondanks alle ellende van de corona-pandemie heeft deze manier van leven en werken ons veel gebracht. Het 'nieuwe werken' is nu voor ons vanuit Portugal mogelijk. Bovendien komt onze reislust iedere dag aan zijn trekken. Nu alleen nog Portugees leren... ★

Jan Lurinks legt uit: Grafkamer van Nestor, koning van Pylos

Gewassen viltstifttekening

"Nog geen tijd voor een tussenstop; die is 40 km verder gepland, bij het paleis van de oude, wijze koning Nestor. Helaas, Nestor is niet thuis, zijn paleis is vandaag gesloten. Het is ons niet gegund een blik te werpen in zijn badkamer met zijn prachtige terracotta-bad van meer dan 3000 jaar geleden. We bezoeken de grafkamer van zijne majesteit.

Majestueus is deze koepelvormige ruimte. Waarom staat in de handboeken kunstgeschiedenis dat de Romeinen boog- en koepelbouw hebben uitgevonden? Het kan niet anders of zij hebben dit soort voorbeelden gekend en er de nodige technische kennis van opgestoken."

Uit Lurinks' verslag van een rondreis door Griekenland ★

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Door Peter van Overbruggen

Nazi's dreigden gijzelaars te doden

Politici, burgemeesters, hoogleraren, geestelijken, advocaten, schrijvers, musici: ze werden vanaf 4 mei 1942 gevangen door de Duitsers in Gijzelaarskamp Beekvliet. Nu, 81 jaar later, blikt de regio terug. „Om te leren.“

Als het verzet zou toenemen, zou het neusje van de zalm van Nederland in Gestel ervoor boeten. Dat was de gedachte van de nazi's. Nu wordt er in de Beekvlietboerderij vijf dagen intensief stil gestaan bij die gebeurtenissen in gijzelaarskampen Ruwenberg en Beekvliet. Het wordt een indrukwekkende week voor deze boerderij.

(...) De stichting wil de Beekvlietboerderij, als gemeente Sint-Michielsgestel die definitief wil behouden als maatschappelijk vastgoed, verder educatief uitbouwen voor lagere scholen uit de hele regio. „Leerlingen van het voortgezet onderwijs kunnen helpen bij het rondleiden van kinderen uit het basisonderwijs die meer willen leren over de Tweede Wereldoorlog en ons verhaal van de gijzelaars. Met ook weer een link naar waarden en normen van 2023. Denk aan basis-scholen uit Den Bosch, Vught, Gestel en Schijndel.“

Bron: Brabants Dagblad, 20 april 2023, door Domien van der Meijden

Optie op boerderij Beekvliet

Het bijzondere verhaal van de Gijzelaarskampen Sint-Michielsgestel kan in de Beekvlietboerderij waarschijnlijk blijvend worden verteld. De gemeente is van plan de boerderij aan Stichting Beekvlietboerderij te verkopen met een soort erfpacht.

Beekvlietboerderij

(...) Met een erfpacht behoudt zich de gemeente het recht voor om als eerste de Beekvlietboerderij weer terug te kopen voor hetzelfde bedrag als waar het voor verkocht wordt. Dat bedrag kan wel hoger worden als de waarde van het pand de komende jaren stijgt. De opbrengst van de verkoop komt deels

ten goede aan het potje onderwijshuisvesting van de gemeente. Een ander deel komt in de algemene reserve te zitten. De verkoop past bij het beleid van de gemeente om maatschappelijk vastgoed af te stoten.

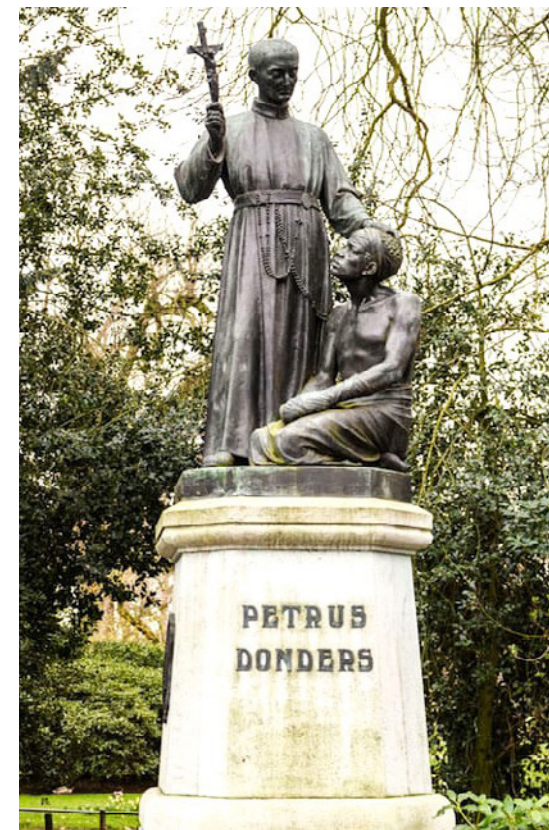
Bron: Brabants Dagblad, 4 mei 2023, door Domien van der Meijden

Beeld Peerke Donders als strijdpunt

Wie had gedacht dat het Tilburgse standbeeld van de gekoesterde oud-Beekvlietstudent Peerke Donders, een punt van heftige discussie zou worden?

(...) Het eerste wat je ziet, is een statige figuur: een in brons gegoten missionaris, die in zijn rechterhand een kruis omhooghoudt. Zijn volledige naam is Petrus Donders, zoals op de achthoekige sokkel geschreven staat. In Tilburg wordt deze stadsheld meestal liefkozend Peerke genoemd. In één oogopslag zie je ook de tweede man, wiens naam niet op het bijschrift staat. Het is een zwarte man, gekleed in een lendendoek, die op zijn knieën zit. Peerkes linkerhand rust op zijn hoofd.

‘O god, Peerke’, reageert Femke Meesters (46) zodra haar naar het beeld wordt gevraagd. Ze loopt op haar verjaardag langs de vijver in het Wilhelminapark. Haar Markies Jip houdt haar gezelschap. ‘Er is de afgelopen jaren een heel gedoe geweest over of dit beeld moest verdwijnen’, zegt Meesters. ‘Uiteindelijk plaatste de gemeente er een bordje bij. Daarmee lijkt de kous af.’ De casus van Peerke Donders is volgens sommigen extra lastig, omdat hij een geliefd figuur is in het katholieke Tilburg

Standbeeld Peerke Donders in Wilhelminapark

waar hij werd geboren. Zijn levensverhaal vertelt zich als het toonbeeld van naastenliefde en barmhartigheid. Halverwege de 19de eeuw werd hij pastoor op een Surinaamse plantage waar melaatse slaafgemaakten naartoe werden verbannen. Peerke was een van de weinigen die met deze besmettelijke ziekten wilde werken en hen ook verzorgde.

(...) Toch bleek het bordje in Tilburg niet genoeg om de discussie af te sluiten. Sindsdien spanden de grootste critici van het beeld nog een rechtszaak aan

tegen de gemeente. Ze eisten dat het beeld alsnog verplaatst werd naar een museum. Ze verloren de zaak, maar ze geven zich voorlopig niet gewonnen, zegt Tilburger Kenneth Cuvalay, die namens de politieke partij Ubuntu Connected Front een nieuwe rechtszaak voorbereidt.

Monument Petrus Donders

U ziet een bronzen beeld van twee mannen: een man die knielt en een man die staat. De geknielde man is een melaatse man uit Suriname. De staande man is priester Petrus Donders, in Tilburg beter bekend als Peerke Donders. Het beeld is geplaatst in 1926. In die tijd was een dergelijke verbeelding gebruikelijk. Vandaag de dag zien wij hierin een onmiskenbaar symbool van koloniale overheersing. Van de persoon Peerke Donders zelf, hebben we een positiever beeld. Hij trok zich het lot aan van de slaven in de leprakolonie Batavia in Suriname, en werkte jarenlang voor hen.

Wij kijken tegenwoordig zeer kritisch naar ons koloniale en slavernijverleden. Een pijnlijk en confronterend hoofdstuk uit onze geschiedenis. In Tilburg gaan we het gesprek daarover niet uit de weg, met oog voor de diepgevoelde emotie van allen om gezien, gehoord en gewaardeerd te worden. Het beeld dat voor u staat, is dan ook omstreden. Maar daarmee nodigt het ook uit tot het voeren van dat gesprek.

Het handhaven van dit beeld in de openbare ruimte is onderwerp van dit voortdurende gesprek in de stad over onze geschiedenis, over ons slavernijverleden. En ook over de inclusieve stad die we als Tilburg willen zijn. Wat vindt u?

Meer weten over de achtergrond van dit beeld? Scan de code

Begeleidend tekstbordje met toelichting gemeente Tilburg

Negatieve beeldvorming

'Het beeld symboliseert de onderdrukking van zwarte mensen en zorgt voor een negatieve beeldvorming', zegt Cuvalay. 'Peerke ging de oceaan over met de missie om Afrikaanse en inheemse mensen te bekeren. Dat is alsof ik uw huis binnenkom en plots zeg dat uw regels niet meer gelden.' Wat

voor signaal geef je af – zowel aan witte als aan Afrikaanse kinderen – als je zo'n beeld in de openbare ruimte laat staan?, vraagt hij zich retorisch af. 'Het draagt bij aan de doorwerking van het slavernijverleden. Een bordje lost dat niet op.' Aan de andere kant van het spectrum bevindt zich de Peerke Donders Stichting, die niet blij is met de tekst op het bordje. 'Ik snap wel dat het beeld een uitleg behoeft, omdat je al snel verkeerd kan interpreteren wat je ziet', zegt voorzitter Hein van Oorschot. Hij vindt het alleen een gemiste kans dat het bordje niet beschrijft wat de kunstenaars wilden laten zien, toen het beeld bijna honderd jaar geleden werd geplaatst. 'Peerkes hand op het hoofd van de melaatse man is een zegenende handoplegging', zegt Van Oorschot. Dat is een traditioneel christelijk gebruik. 'Als je dat weet, kan je nog steeds zeggen: 'Ik vind het een autoritair, katholiek beeld', maar dan kan je het tenminste in perspectief zien. Maar dat stukje van die handoplegging, dat beschrijft het bordje niet. En dat Peerke slavernij scherp afkeurde in een brief die hij schreef, staat er ook niet op.' (...)

Bron: Volkskrant, 27 juni 2023, door Iva Venneman

Gestelaar over ontsnapping uit gijzelaarskamp Beekvliet

Had hij maar beter naar zijn vader geluisterd. Dan had hij het oorlogsverhaal over de brand in de Beekvlietboerderij uit de eerste hand gehoord. Jan van den Broek uit Sint-Michielsgestel tekende het verhaal na een lange zoektocht toch op. Ook oud-Beekvlieter Jan Spit is er als heemkundige behulpzaam bij geweest.

Het script is een oorlogsfilm waardig: een bijzonder verhaal over brandstichting in de Beekvliet-boerderij in Sint-Michielsgestel en een gevangene die vlucht uit het Duitse gijzelaarskamp Seminarie Beekvliet. Die kreeg daarbij hulp van een Gestelse NSB'er die om 'wisselgeld' vroeg. Jan van den Broek (78) kan er uren over praten. Over zijn zoektocht die telkens op een dood spoor uitkwam. (...) Hij werd er bijna moedeloos van. „Het bleef maar door mijn hoofd spelen, dat verhaal over een brand in de boerderij bij Seminarie Beekvliet. (...) „Mijn vader vertelde er vroeger weleens over, maar toen was ik nog een snotneus. Ik ben in 1944 geboren, pal tegenover seminarie Beekvliet. Die oorlog was achter de rug, het boeide me toen niet. Maar nu ik zelf ouder ben, wilde ik per se dat verhaal uitzoeken. Want dat had ook betrekking op de historie van mijn vader Jan van den Broek (senior, red.)." „Mijn vader werkte bij de Beekvliet-boerderij als tuinman. Mijn opa was er heel vroeger zelfs koetsier voor de regenten. Ik had geluk dat ik na lang zoeken nog de juiste documenten en mensen trof die het oorlogsverhaal completer konden maken."

Alle archieven struinde hij af, maar het was Jan Spit van zijn eigen heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar die hem het gedenkboek van de gijzelaars van Beekvliet gaf. „Eindelijk vond ik iets van een datum en een naam: Pieter Cornelis Dirk Toxopeus. Nu kon ik serieus verder."

„Pieter zat in het verzet, net als zijn vrouw Ellen Dwars. Ze hielpen Joodse gezinnen onderduiken en hadden een Joods jongetje in huis. Maar Pieter deed ook het zware verzetswerk. Samen met

de ondergrondse pleegde hij een aanslag op de spoorbaan naar Amersfoort, om te voorkomen dat er treinen met krijgsgevangenen naar Amersfoort konden. (...) De verzetsman (...) kwam via Kamp Vught in het Gijzelaarskamp Beekvliet terecht. (...) Hij dacht voortdurend dat hij de doodstraf zou krijgen."

De hens erin om te vluchten

(...) Blijkbaar wilde Toxopeus vluchten. Omdat hij veel goede contacten had in Seminarie Beekvliet smeedde hij een plan. Gestelaar Dorus van den Heuvel, de baas van mijn vader bij de Beekvliet-boerderij, deed hem een idee aan de hand. 'Dan steek je toch de boerderij in brand. Dan kun je vluchten.' „Om ongezien weg te komen werden andere kleren gezocht. Burgerkleding die hij kon omwisselen voor zijn gevangenispakje. Dorus leverde lucifers voor de brandstichting." Tijdens een heel mistige ochtend, 25 mei 1944, ging een deel van de boerderij in vlammen op. Toxopeus rende naar het kippenhok waar de kleren klaarlagen. „Hij kreeg zelfs hulp van een Nederlandse SS'er Ton V. Die keek de andere kant op. Later bleek dat Toxopeus met hem afspraken had gemaakt. Als V. na de oorlog voor oorlogsmisdaden zou worden gepakt, dan zou Toxopeus een goed woordje voor hem doen."

Ton V. werd inderdaad gearresteerd na de oorlog. Aanvankelijk eiste de rechtbank een straf van vijf jaar. Van den Broek vond de stukken. „Uiteindelijk heeft hij maar vier jaar gezeten en kwam hij met goed gedrag vrij in 1948." Van Toxopeus' vlucht bestaan verschillende versies. (...) Hij verenigde zich uiteindelijk met zijn vrouw, in Putten.

(...) Daar wachtten ze het einde van de oorlog af. Hij nam een nieuwe rol op zich. Met het verzet zorgde hij ervoor dat de boeren vee konden slachten, zodat tal van arme mensen in die regio voldoende te eten hadden aan het einde van de oorlog."

Jan van den Broek publiceerde het complete verhaal in de laatste editie van 'Den Heertgang', het blad van Heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar.

Bron: Brabants Dagblad, 29 juni 2023, door Domien van der Meijden

De schapenwol van Mirthe Snoek

Samen met bedrijfspartner Janne de Hoop richtte Mirthe Snoek (examen 2010) Het Hollands Wolcollectief op om het overschot aan schapenwol, dat vaak in de afvalcontainer terecht komt, een goede bestemming te geven, vooral in duurzame producten.

Dit jaar hopen initiatiefnemers Mirthe Snoek en Janne de Hoop 30.000 kilo te verwerken. Beiden studeerden aan de TU Delft en zijn gespecialiseerd in duurzaam ontwerpen; daar zochten ze geschikt materiaal voor. Wol bleek aan die eisen te voldoen. (...) Inmiddels hebben tweehonderd schapenboeren zich al aangemeld via dewebsite om hun wol te verkopen. „Dat is meer dan we nu aankunnen”, zegt Snoek. Snoek en De Hoop kopen verschillende soorten wol in. (...) Het Wolcollectief levert nu vooral halffabricaten. Geschikt voor bijvoorbeeld de viltten kussentjes op de pianotoetsen of het pluizige materiaal onder de bekleding van stoelen of banken. „En ons dunste vilt wordt gebruikt in de uitvaartbranche om kisten mee te bekleden”, zegt Snoek. Uiteindelijk hoopt ze 100.000 kilo wol per jaar in te kunnen kopen en te verwerken, ‘tegen een eerlijke prijs’.

Bron: Algemeen Dagblad, 26 juli 2023 door Marjolein Kooyman

Vincent de Vroomen tweede teammanager FC Den Bosch

De technische staf van FC Den Bosch wordt uitgebreid met een nieuwe teammanager. Pieter Tuns krijgt in die rol gezelschap van Vincent de Vroomen (examen Beekvliet 1982).

(...) De teammanagers gaan extra tijd

steken in de begeleiding van spelers en het snel wegwijs maken van nieuwkomers binnen de club en in de stad. Tuns en De Vroomen gaan zich verdiepen in de achtergronden van de spelers, hun gezinssituaties en geloofs-overtuiging, eventuele partners, hun opleidingsniveau, talenkennis en bijvoorbeeld hobby's. Allemaal om ze zo goed mogelijk te kunnen begeleiden, zo is de overtuiging van de club.

Vertrouwenspersonen

Pieter Tuns wordt vooral verantwoordelijk voor alle competitie- en wedstrijdgerelateerde zaken. Vincent de Vroomen richt zich op belangrijke randvoorwaarden in het dagelijks leven van de spelers en stafleden. Het gaat dan om bijvoorbeeld huisvesting, verzekeringen, belasting en vervoer. De teammanagers zijn voor de spelers de vertrouwenspersonen die ook trainer Kaczmarek gaan adviseren over relevante zaken die er spelen.

Bron: dtvnieuws.nl

In Memoriam Jos Mangnus (1935-2023)

Op 17 juni 2023 overleed Jos Mangnus, van 1948 tot 1954 seminarist op Beekvliet. Een gedenkschrift verdient Jos en niet alleen omdat hij zelf bijna 25 jaar geleden enkele Beekvlietherinneringen aan Tempora Nostra naliët.

Door Peter van Overbruggen

Taalkunstenaar

Dat Jos, neerlandicus, 'iets' met taal had bleek al vroeg. Als zijn moeder hem kwijt was, zat hij verstopt achter een gordijn te lezen, in grote-mensen-boeken. Omdat hij, opgegroeid en opgevoed in een rijke roomse traditie, priester wilde worden, vertrok hij naar het seminarie. Ook daar ging zijn voorliefde uit naar literatuur, poëzie, kunst en toneel. Bij dat laatste acteerde en glorieerde hij vaak in de hoofdrol, die hij met groot inlevingsvermogen speelde. Onlangs bekeek ik nog een prachtig filmpje dat o.a. door zijn broer Christ, ook oud-Beekvlieter, in 1954 gemaakt was op Beekvliet. Dat historisch document geeft in zwart-wit een impressie van het dagelijks inter-naatsleven op Beekvliet. Op de beelden zie ik zowel Wim Kalb als Jos Mangnus figureren, de laatste op het toneel.

Jos in de rol van Alkestis van Euripides 1953-1954

Toen Jos het idee om priester te worden had losgelaten, wilde hij zich inschrijven aan de kunstacademie. Maar zijn moeder -beducht voor aanstootgevende naaktmodellen en losbandige toestanden- verbood hem dat. Jos koos voor de studie Nederlands en ging daarna doceren aan de kweekschool. Maar zijn kunstzinnig talent belandde niet onder de korenmaat. Hij volgde in zijn schaarse vrije tijd alsnog de kunstacademie. Zijn vele schildercreaties kwamen in de loop van de tijd in de collectie van familie en vrienden.

Tot slot even terug naar het stuk dat Jos voor Tempora Nostra schreef in 1999. Het was een ode aan zuster Dolorosa, een van de nederige zusters die op Beekvliet voor de bewoners (voornamelijk heren en jongens) vaak onzichtbaar huishoudelijk werkzaam waren en zorgden. Deze rondborstige, blozende en goedlachse non was in de ogen van Jos het tegendeel van wat haar naam Dolorosa (de smartelijke) suggereerde. Maar plotseling was ze dood en de seminaristen mochten haar opgebaard in het klooster aanschouwen. Het maakte grote indruk op Jos. Haar en allen die op de achtergrond bleven, wilde hij in zijn bijdrage van toen alsnog gedenken. Jos hoort bij degenen die juist kleurrijk op de voorgrond stonden. Hij zal niet vergeten worden.

Versteend verleden - Jan Lurinks

VERSTENING
In stilten die verstenen
tegen uw rijk,
komen begin en einde
van het in u gekende
tot een laatste vergelijk:
ik moet dit land verkennen
tot aan mijn dood,
al zal ik nimmer wenen;
de inzet was te groot,
dan dat ik prijs kan geven
aan de verlorenheid,
liefde's onzichtbaarheden
achter den tijd.

Uit: Gerrit Achterberg,
Verzamelde gedichten

Door Peter van Overbruggen

Jan Lurinks, op 30 juli j.l. 90 geworden en al bijna 30 jaar gepensioneerd, is het nog immer actieve senior-redactielid van Tempora Nostra. Zijn creativiteit kreeg onlangs weer vorm in een mooie retrospectieve uitgave 'Versteend Verleden'. Het 'album' bevat zo'n 40 aquarellen, acrylschilderingen en tekeningen. Ze zijn gebaseerd op schetstekeningen die Jan, als begeleider van de leerlingen bij de jaarlijkse Romereis, ter plaatse in de rustpauzes maakte en thuis uitwerkte tot schilderijen. Zij vormen samen kleurrijke herinneringen aan Italië, Rome, Ostia en Tivoli. De onderwerpen zijn grotendeels de ruïnes en overblijfselen van de bouwwerken uit de Romeinse oudheid, romantisch gelegen in het landschap. De titel van het prachtige album is heel toepasselijk geïnspireerd op het gedicht 'Verstening' van Gerrit Achterberg.

Lurinks tekent onder het oog van leerlingen

I Invloed Beekvliet werkt nog altijd door

In gesprek met Daan Donders en Sjors van der Aalst

Sinds afgelopen jaar ben ik werkzaam op het Elde College. Daar was ik coach, samen met Daan Donders (examen 2001). Gaandeweg kwam ik erachter dat Daan ook op Beekvliet heeft gezeten. En vervolgens kwam ik Sjors van der Aalst (examen 2002) tegen op de reünie, ook een (nu ex-)collega van me. Dat vraagt om een interview.

Door Britt van Oorschot

Kun je kort vertellen wie je bent en wat je doet?'

Daan: Ik ben dus docent L.O. op het Elde College in Schijndel. Daar geef ik voornamelijk gymlessen aan praktijkonderwijs, doe aan stagebegeleiding en organiseer diverse andere dingen, waaronder het Elde volleybaltoernooi. Dat is een groot volleybaltoernooi voor docenten, waar Beekvliet eigenlijk altijd aan meedoet. Het is dan altijd leuk om nog oud-docenten van Beekvliet te zien en te spreken. Helaas ken ik er nu niet zoveel meer. Ik ben samen met Teuntje, zusje van Sjors van der Aalst (ex. 2002) en we hebben drie zoons: Pep (7), Maes (5) en Bruun (3). Ik hou van gezellige dingen doen met familie en vrienden en van sporten: voornamelijk met collega's badmintonnen en met vrienden (beach)volleyballen.

Sjors: Momenteel ben ik 39 jaar en woonachtig in Sint-Oedenrode. Ik heb een heel fijne verloofde, een dochter van acht en een zoontje van bijna twee. Ik tennis, voetbal, volleybal en zaalvoetbal en het leuke is dat in bijna ieder team wel een oud-leerling van Beekvliet zit. Als docent ben ik werkzaam op het Baanderherencollege in Boxtel waar ik lesgeef op alle niveaus van het vmbo.

Hoe zou jij je tijd op Beekvliet het beste kunnen beschrijven?

Daan: Ik kijk terug op een fijne en prettige tijd waarin ik in zes jaar veel heb geleerd. Zowel in het klaslokaal als buiten de lessen om. Van Latijn en Grieks tot vriendschappen, kampen en uitwisselingen, schoolfeesten en gala's... zo mezelf ontwikkelen tot een (jong) volwassene.

Daan Donders

Sjors: Op Beekvliet heb ik een heel fijne, rustige en veilige tijd beleefd. De kleinschaligheid en het feit dat iedereen elkaar kent zorgden voor een goede sfeer alsmede een fijn leerklimaat.

Welke docent is je het meest bijgebleven? En waarom?

Daan: Meneer Van den Noort. Hij was degene die tegen mij zei dat hij wel een gymleraar in mij zag. Op dat moment was ik nog helemaal niet met mijn toekomst bezig, wist ik nog niet wat ik wilde worden. Ik wist wel dat ik (alle) sporten leuk vond en dat me dat behoorlijk goed afging, maar ik was me er niet bewust van dat ik ook altijd klasgenoten aan het helpen was en iedereen positief probeerde te coachen. De gymlessen waren altijd een feestje. Meneer Van den Noort maakte mij er bewust van dat ik dit ook voor mijn beroep kon gaan doen. Na een open dag was ik meteen verkocht en tot op de dag van vandaag ben ik hem dankbaar dat hij mij hierop gewezen heeft.

Sjors: Als ik terugdenk aan docenten op Beekvliet, dan schiet er een aantal door mijn hoofd. De stijl van lesgeven van meneer Hanenberg is wel wat mij het meest is bijgebleven. Op een of andere manier had hij (over mij althans) een bepaald soort natuurlijk overwicht, wat het voor mij erg leuk maakte om zijn lessen bij te wonen. Daarnaast verdienen mevrouw Lommen en meneer Bressers een eervolle vermelding. Hoewel ik in de vakken Frans en Grieks absoluut geen ster was (of zal worden) heb ik deze lessen altijd met veel plezier gevolgd.

Wat is je leukste herinnering aan Beekvliet?

Daan: Ik denk dat de meeste Beekvlieters hier niet de lessen zullen benoemen,

Sjors van der Aalst

maar bijvoorbeeld de kampen. Van kennismakingskamp leerjaar 1, waarbij we het Beekvlietlied 'mochten' oefenen, tot aan de Romereis waar naast de culturele activiteiten ook veel lol gemaakt werd op de Spaanse trappen, in het hotel en op het strand. Of ze benoemen de 'legendarische' schoolfeesten op school of in onze tijd in zaal Overberg...

En niet te vergeten het Beekvlietgala in onze jaren in het Strandpaviljoen of in 'de Kings'. Om niet in deze clichés te vervallen zal ik daarom mijn herinnering aan de Boerhaave Spelen vertellen. Dat was een jaarlijks terugkerend, tweedaags sporttoernooi in Leiden waar door vele scholen verschillende disciplines van sport werden beoefend. Van schaken en atletiek tot aan voetbal en volleybal. Ik had als een van de weinige leerlingen het geluk dat ik twee jaar op rij mocht deelnemen. Twee dagen

sporten was al hartstikke leuk, maar 's avonds was er ook een gezellige disco. Bij de tweede editie was ik helaas al bij een van de eerste wedstrijden door mijn enkel gegaan en kon ik de rest van het toernooi niet meer meedoen. Bij de disco zat ik een etage hoger op een stoel met mijn voet omhoog naar beneden te kijken hoe de rest allemaal lol had en aan het dansen was. Gelukkig kwamen er steeds wel wat vrienden bij me om mij 'mentaal' bij te staan. Er werd van bovenaf ook gekeken welke leuke meiden er aanwezig waren. Toen ik aangaf dat ik er een wel leuk vond, zijn mijn vrienden naar de dansvloer gegaan en hebben aan haar uitgelegd waarom ik boven zat met mijn voet omhoog. Zij is uiteindelijk naar boven gekomen en toen hebben we de hele avond met elkaar gekletst en uiteindelijk ook gezoend. Zij kwam uit Heemskerk en we hebben daarna nog ongeveer vier maanden verkering gehad, waarbij onze ouders ons af en toe op en neer hebben gebracht, of we gingen met de trein naar elkaar toe (we waren 16). Daarna zijn we allebei onze eigen weg gegaan, maar het bijzondere is dat onze ouders elkaar nu nog af en toe spreken en zien.

Sjors: Een cliché, maar de reis naar Rome in de vijfde is natuurlijk het absolute hoogtepunt van je tijd op Beekvliet. Het feit dat je met honderd leerlingen naar een wereldstad als Rome gaat en dat dat, ondanks alle grappen, grollen en fratsen, een dermate grote indruk heeft achtergelaten, is tot op de dag van vandaag een absolute pluim waard voor de school. Sindsdien ben ik nog een aantal keer in Rome geweest en iedere keer weer herbeleef ik een klein beetje de Romereis van Beekvliet.

Welke jaargenoten/klasgenoten hebben de meeste indruk achtergelaten en waarom?

Daan: Gido Crutzen en Ruben Hehanussa. In de eerste jaren waren wij voornamelijk met onze eigen klas bezig, maar in de bovenbouw kwamen we steeds meer in aanraking met de andere klassen. Zo leerde ik onder andere Gido en Ruben uit een andere klas kennen en kwam ik erachter dat zij ook leuke, gezellige en sportieve gasten waren met wie ik zowel op school als buiten school nog veel leuke dingen heb beleefd. Wij zien en spreken elkaar nog steeds....

Sjors: Laat ik voorop stellen dat het noemen van één persoon heel veel anderen enorm tekort zou doen. Ik ga het dus verdelen over een aantal personen die ik nog regelmatig zie en van wie ik de reis na Beekvliet op de voet heb kunnen volgen, namelijk Tom van Rijsewijk, Tim Lasonder, Tim Schreuder, Querijn Chorus, Joep van Steen, Jordi Verhagen en Gert Kwekkeboom. Ondanks de grote diversiteit aan wegen die zij sinds 2002 hebben bewandeld, is onze band nog exact hetzelfde gebleven. Inmiddels zijn we verspreid over het hele land (en London) en vind ik het schitterend om te zien dat de band die we op Beekvliet hebben opgebouwd er direct weer is als iemand een voorstel tot samenkomst doet. We zullen altijd allemaal ons uiterste best doen om dit in stand te houden, dat vind ik indrukwekkend. Voor mij is dit ook de kracht van Beekvliet, het smeden van relaties voor de rest van je leven.

Als je een van de reizen zou mogen herbeleven, welke zou dat zijn en waarom?

Daan: De uitwisseling met leerlingen uit Tsjechië. Het toeval wilde dat ik mijn stage daar liep bij een bierbrouwerij

waar ik op de eerste dag om 10.00 uur 's ochtends een rondleiding kreeg en meteen de kwaliteit van het Tsjechische bier mocht testen. Daarnaast werden wij op een avond door onze Tsjechische uitwisselingsstudenten meegenomen naar een afgelegen grote schuur wat zij een disco noemden. Wij werden daar een aantal jaren terug in de tijd gegooid. Zowel door het interieur als de kleedingstijl van de Tsjechen en zeker door de muziek. Gido was in die tijd nogal bedreven in het branden van cd's en had toevallig een paar cd's meegenomen. Na een halve avond zeuren bij de dj, zou

---

Voor mij is dit ook de kracht van Beekvliet, het smeden van relaties voor de rest van je leven.

---

hij eindelijk één nummertje draaien. Op dat moment bleven een paar honderd Tsjechen stilstaan en begonnen wij uitbundig te dansen. Zij wisten niet wat ze meemaakten... maar langzaam begonnen er steeds meer mee te doen. Aan het einde van het liedje stond heel de tent op zijn kop, heeft de dj die cd nog een paar keer afgedraaid en mocht hij hem uiteindelijk houden van Gido.

Sjors: Gezien bovenstaand antwoord zou de Romereis het meest voor de hand liggen en uiteraard zou ik die graag herbeleven. Ik heb echter tevens goede herinneringen aan het zeilkamp in jaar 3. Voor mij een eerste kennismaking met zeilen en die is erg goed bevallen. Het heeft er in ieder geval voor gezorgd dat ik nog steeds met veel enthousiasme terugdenk aan de vier dagen in Broek in Waterland en deze reis met veel plezier zou kunnen herbeleven.

In hoeverre is Beekvliet bepalend geweest in je huidige leven?

Daan: Achteraf kan ik wel concluderen dat we op Beekvliet in een veilige omgeving goed onderwijs hebben gekregen. Iedereen mocht en kon zichzelf zijn en zich ontwikkelen. Bij mijn opleiding op de ALO heb ik de voordelen ervaren van Beekvliet en ben ik vrij gemakkelijk door deze opleiding heen gerold. En zoals ik eerder benoemd heb, ben ik gymleraar geworden 'door meneer Van den Noort'. Dus daarin is Beekvliet wel erg bepalend in geweest. Ik geef nog elke dag met veel plezier gymlessen bij 'de concurrent' van Beekvliet, namelijk bij het Elde College.

Sjors: Als je kijkt naar de relaties die ik heb overgehouden aan Beekvliet en tevens de enorme hoeveelheid kennis die je, ongemerkt, hebt opgedaan dan is Beekvliet zeker dagelijks van invloed op mijn huidige leven. De mate van volledigheid en diepgang in de lessen, maar ook je ontwikkeling als mens onder begeleiding van de docenten beschouw ik als enorm waardevol. Voor mijn beroepskeuze is mijn tijd op Beekvliet eigenlijk niet van invloed geweest. Momenteel ben ik docent wiskunde, na 14 jaar in het bedrijfsleven in de sales te hebben gewerkt. Wat ik wel merk in mijn huidige baan is dat ik met regelmaat terugdenk aan docenten op Beekvliet om mijn stijl van lesgeven op bepaalde momenten te verbeteren. Het is bizar om te merken hoeveel details ik daar nog van heb opgeslagen en die me nu helpen in de dagelijkse praktijk.

I Recensie

Dat beloof ik – Roxane van Iperen

Het hakt erin... Dat voelt de hoofdpersoon letterlijk en aan den lijve in de roman 'Dat beloof ik' van Roxane van Iperen (ex. 1995), publicist, romancier en oud-leerling van Beekvliet. Het meisje M. -we kennen haar naam niet- leidt een onbeschrijfelijk hard leven.

Door Peter van Overbruggen

Steeds naar een andere plek meegesleurd door haar moeder, ook slachtoffer van geweld, probeert ze eraan te ontsnappen. De korte, jachtige hoofdstukken van de vier delen, die vredig lijkende namen van de seizoenen dragen, laten zich lezen als mokerslagen. Er is geen tijd en gelegenheid om even op adem te komen, niet voor het gekwelde tienermeisje noch voor de lezer.

Banale vernederingen

M. groeit op in een rauwe plattelands-omgeving, waar haar boerse familie de dienst uitmaakt en haar vader het gezin terroriseert. M. wordt gekleineerd, nooit serieus genomen, ook niet door haar moeder. In deze personale 'zij-roman' leren wij de hoofdpersoon in al haar ellende beter kennen dan dat zij begrepen wordt door degenen die haar naaste familie zijn en haar liefde en bescherming zouden moeten bieden. Ze trekt zich vaak terug in haar eigen (fantasie)wereld, in de natuur, zoekt warmte bij haar pony. We lezen over al haar gedachten, gevoelens en gedragingen, we maken haar mee in haar (dag)dromen, hersenspinsels, pogingen om, aan de zijde van haar geestelijk onvolwaardige broertje Boelie,

de fysieke en psychische klappen te ontwijken. Als zij een boekje open doet, voel je je bijna een voyeur en krijg je enigszins plaatsvervangende schaamte. Het kind krijgt nergens steun of stabiliteit en verkast van huis naar een vakantiepark en van daar naar een woonwagenkamp. Op school wordt ze daarom voor een 'kamper' aangezien, bij de kamperen voor een 'boer' en dus overal buitengesloten. Banale vernederingen vallen haar ten deel, waarvan de onderdompeling met haar krullenbol in de wc-pot een

banaal voorbeeld is. In de vrijgevochten kunstenaarskolonie vindt ze slechts schijnveiligheid en wordt ze slachtoffer van wat we nu 'seksueel grensoverschrijdend gedrag' noemen.

Meeslepend verhaal

Valt er met zo'n 'stortbak van ellende' nog wel enig 'leesgenoegen' te beleven aan dit verhaal? Jazeker, Roxane van Iperen weet zo ongelooflijk knap meeslepend, beeldend en plastisch te schrijven, dat je al snel in de huid gekropen bent van de naamloze 'ik' en dat zij je niet meer loslaat. Naamloos, want mag zij überhaupt wel 'iemand' zijn of worden? Hoe kan een beginnende puber in godsnaam een identiteit krijgen als je altijd in een overgangsgebied zit en nergens kunt wortelen? Natuurlijk gaat het bijna 400 pagina's lang over extreme situaties van bepaald geen doorsnee-mensen. Maar alles wat we daarin lezen, kán in de werkelijkheid gebeuren. En de aan Roxane van Iperen veel gestelde vraag 'of er autobiografische elementen in het verhaal zitten' is voor mij niet interessant. Het is zo al erg genoeg.

Roxane van Iperen. Foto: Uitgeverij Thomas Rap

Maar hij had geen hekel aan haar, benadrukte hij vaak, omdat zij overal tussenin zat. Dat intrigeerde hem. Ze was geen kind en geen volwassene, geen man en geen vrouw. Iedereen denkt te weten wie of wat jij bent, zei hij, maar ze hebben geen idee. Wat dat betreft is je naam goed gekozen.

Uit: Dat beloof ik, Lente, IV

Roxane van Iperen, **Dat beloof ik**, Thomas Rap; 384 blz. € 24,99

Jan Lurinks in de 'Kwaai Klas' (deel II): Oorlog opmaat voor rebellie op Kleinseminarie Beekvliet

Na de Tweede Wereldoorlog kiest Jan Lurinks voor Kleinseminarie Beekvliet en komt hij terecht in 'Lichting 1946', die later door de heren-professoren 'Kwaai Klas' wordt genoemd. De jonge priesterstudenten stelden steeds vragen en uitten kritiek, wat de professoren, zelf afkomstig uit de hiërarchische cultuur, niet gewend waren. Dat kon niet zomaar goed gaan. Het leidde tot balorigheid en conflicten. Ook bleek het rendement van de volledige priesteropleiding twaalf jaar later historisch laag.

Door Cees ter Stege

In deel I lasen we hoe in de oorlog de normen in Lurinks' woonplaats Zevenbergen vervaagden en de jeugd -paradoxaal genoeg- van een zekere vrijheid had genoten. Brabant werd in 1944 bevrijd en de kinderen hadden heel wat gemiste lessen in te halen. Jan Lurinks, als misdienaar al gefascineerd door de kunstzinnige pracht en praal van de katholieke kerk, koos voor Kleinseminarie Beekvliet. Niet alleen om priester te worden, ook omdat hij dan verzekerd was van een degelijke hogere opleiding.

Leerachterstand

Lurinks had door de oorlogsomstandigheden maar de helft van de lagere school, die door de Duitsers werd gevorderd, kunnen volgen. "Natuurlijk hadden we een leerachterstand opgelopen. Wij kregen dagelijks een halve dag les op een meisjesschool, en ook in garages, een schuur, en zelfs in een wachtlokaal van station Zevenbergen. Na de oorlog, in 1945, kregen we bijlessen van onderwijzers die beschikbaar waren, meestal bij hen thuis."

"Ik ging vaak helpen bij de protestantse bakker naast ons. Toen ik naar het Grootseminarie Haaren ging zei hij tegen mij: 'Als jij priester wordt dan krijg jij van mij de kelk'. Bijzonder, omdat die kostbaar is en meestal door de eigen familie betaald werd. Na de oorlog veranderden de verhoudingen steeds verder; de zoon van de bakker ging naar het conservatorium en werd organist van zowel de protestantse als de katholieke kerk. De schotten werden afgebroken. Mijn eigen ouders waren ook heel gemakkelijk. Zij waren niet vergeten dat de protestantse bakker mijn moeder met drie kleine kinderen mee op sleeptouw nam toen zij de polder in moesten vluchten voor de bombardementen."

Oorlogsklas

Vóór de oorlog was Kleinseminarie Beekvliet een oase van rust en orde. De dagorde verliep al tientallen jaren volgens het boekje. Lurinks: "Wij kwamen uit een periode waarin niets liep volgens het boekje." De jeugd, gevormd en gehavend door de oorlog, moest door opgelopen leerachterstanden eerst bijgeschoold worden. Bijvoorbeeld door een jaartje op de Ruwenberg door te

Beekvliet 1946, kleine Figuur sectie A.

Beekvliet 1946, kleine Figuur Sectie B.

Beekvliet 1946, kleine Figuur Sectie C.

*Kleine Figuur, sectie A, B en C.
Middelste foto (sectie B): Jan Lurinks, 2e rij van
beneden, 2e van rechts.*

Rendement

Het 'rendement' van Lichting '46 was extreem laag. Het schooljaar ging in september van start met 65 leerlingen. De groep begon met drie klassen (secties) als *Figura inferior*. In het tweede jaar (*Figura superior*) ging de lichtung door met twee grotere klassen.

Het aantal priesterleerlingen groeide de jaren erna weliswaar uit tot totaal 88 personen (inclusief zittenblijvers van hogere klassen, instromers van andere scholen etc.), maar een groot deel van hen haakte onderweg vrijwillig of gedwongen af en ging 'de maatschappij in'. Uiteindelijk werden slechts vier studenten van Lichting '46 in 1958 tot priester gewijd, vier anderen deden dat een jaar later. Een deel daarvan trad daarna alsnog uit het priesterambt. Wim Becx: "De kerkelijke leiding had gedacht dat de regels van vóór de oorlog onverkort zouden gelden voor jonge mensen die vier jaar lang de gevestigde waarden onderuit hadden zien halen. Dat was een misrekening."

brengen. Doorstromers waren daardoor ouder dan gemiddeld voor eerstejaars, dus ook mondiger, voor eersteklassers relatief vaker al aan het puberen, en gewend aan zekere vrijheden. Ze namen hun bagage uit de oorlog mee en lieten zich niet zomaar in het vooroorlogse reglement persen.

Lurinks: "Wij waren de eerste naoorlogse klas die volledig op het oude Beekvliet-complex is begonnen. De term 'Kwaai Klas' kwam van de docenten, ontdekten we later. Zij betitelden onze lichtung ook als oorlogsklas. We waren de eersten die

1947. Vlag veroveren op campus in Gemonde [Jan Lurinks]

met kritiek en kritische vragen kwamen, daar wisten de -zelf nog hiërarchisch opgeleide- priesterdocenten totaal geen raad mee. We waren kennelijk altijd in de contramine.”

Internaatcultuur gevoelsarm

Het kleinseminarie was een internaat, een kostschool, met alle voor- en nadelen van dien. Als geheel was het internaat een uiterst gevoelsarme omgeving. De priesterleraren bemoeiden zich weinig met de zielenroerselen van hun leerlingen. Docenten toonden weinig gevoelens of medeleven. Dat hadden ze zelf ook niet meegekregen, velen waren in hetzelfde systeem opgegroeid en opgevoed. Al te hechte vriendschappen werden sowieso ontmoedigd. Je mocht niet met tweeën een stukje wandelen, er moest altijd een derde bij zijn. Absoluut verboden was de zogenaamde amitié particulier, een bijzondere vriendschap,

‘maar daar snapten we toen nog niks van’. Pas op het grootseminarie kwamen enkele homo’s uit de kast. Surveillanten bewaakten de orde op de cour, sportveld, tijdens wandelingen, op de recreatie- en slaapzalen. Ze wisten alles van hun pupillen en waren de oren en ogen van de prefect en de regent, aan wie ze misstanden rapporteerden.

Reünie en boek in 1996

In 1996, een halve eeuw na de aftrap op Beekvliet, hield Lichteing46 de eerste reünie (later meer hierover). Jan van de Wiel en Kees Schoofs namen hiertoe het initiatief en vormden met Jan Lurinks en nog drie anderen een sextet. Dit team stelde een document samen waarin de levensloop en herinneringen van bijna alle betrokkenen werden gebundeld in een uiterst gemakkelijk en leesbaar boekwerk. Het geeft een beeld van een uit het lood geslagen generatie op een

zoekende priesteropleiding, die de vooroorlogse draad weer op wilde pakken. De destijds dolende generatie blikte met gemengde, maar overwegend milde gevoelens terug op een tijd die bepalend zou zijn voor de rest van hun leven.

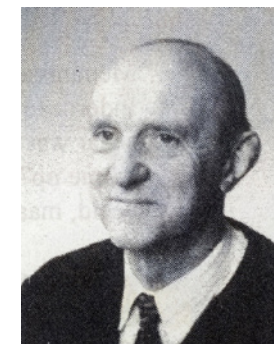
Waarom dit, waarom dat?

Zo schrijft Wim Bex: “Wij waren, denk ik, de eersten die met kritiek kwamen. Daarmee wisten de priesterleraren zich geen raad. Wij bleven vragen stellen... Vooral een aantal mensen met een ‘late roeping’ -sommigen hadden al echt veel van het leven meegemaakt- hadden daarin het voortouw. Ik denk dat de leraren het niet aankonden steeds maar weer bevraagd te worden over waarom dit en waarom dat. Zomin als ze ermee overweg konden dat wij dingen deden zonder ons af te vragen of die wel mochten. Of ze zelfs toch deden als we wisten dat ze niet geoorloofd waren. Dat was vóór de oorlog anders, en daar waren ze waarschijnlijk blijven steken. “De professoren, de ‘heren’ noemden ons een ‘kwaai klas’. De oorlogsklas... Ik heb dat gehoord van een van de professoren op het Grootseminarie Haaren. Die zei: “Op een gegeven moment hebben wij alle spullen van jullie in de onderste la gelegd en zijn we opnieuw begonnen...” Volgens mij botsten wij zo omdat het seminarie na de oorlog zonder meer doorgegaan is op het punt waarop het in de oorlog had moeten stoppen van de Duitsers. De regels werden niet aangepast aan de veranderde en veranderende mentaliteit... Gekenmerkt door de overgang van het behoudende rijke, roomse leven, de volgzzaamheid, gehoorzaamheid... naar het vanzelfsprekende, het opkomen voor zichzelf, de

emancipatie van de katholieken.

Kwajongensstreek Kees Schoofs

Aanleiding voor ongewenst gedrag is vaak verveling en de behoefte om het eentonige dagritme te doorbreken met een spannende actie. Ook zijn sommige jongeren vatbaar voor opjutten. Zo werden er dan ook geregeld weddenschappen afgesloten met de aansporing: ‘Dat durf jij niet.’

Kees Schoofs
rond reünie
1996

Een voorbeeld van een uit de hand gelopen kwajongensstreek wordt in het Jubileumboek 1996 smakelijk opgedist door Kees Schoofs. Met zeven andere jongens uit de Kleine Figuur stond hij in de gang van het hoofdgebouw, vlakbij het torentje (waarop nieuw-Beekvliet nog altijd uitzicht heeft), te wachten voor een ‘auditie’ bij de beroemde Floris van der Putt, ‘de muzikale sleutelfiguur van Beekvliet’. Ze zouden toonladders gaan zingen en een zelf gekozen liedje ten gehore brengen. Bij gebleken geschiktheid werden ze als alt of sopraan ingelijfd bij het koor. Terwijl ze wachtend voor de kamerdeur luisterden naar de zangprestaties van hun voorgangers, besloten ze de verveling te verdrijven met een spannend spelletje: de sleutel van Puttjes kamer zachtjes omdraaien: op slot en weer terug.

De zaak escaleert

Het zachtjes klikkende slot werd echter overstemd door pianoklanken en kinderstemmen. De spanning moest worden opgevoerd. De koorkandidaten gingen op zoek naar een volgende uitdaging, een nieuwe sleutel. Aan dezelfde gang resideerden namelijk meerdere 'professoren', onder wie 'De Max' (bijnaam voor Terwindt). Zijn sleutel stak aan de buitenkant van de deur, dus hij was 'thuis'. 'Die zat waarschijnlijk toch te slapen', dacht Schoofs. Omdat zich geen vrijwilligers aanboden, nam Schoofs zelf maar het initiatief, waarna de zaak direct escaleerde: het slot gaf een venijnige tik, waardoor Schoofs van schrik de sleutel met 'oorverdovend, kletterend kabaal' op de tegelvloer liet vallen. Hij raapte de sleutel snel op en stak hem in het slot, maar hij hoorde De Max al aan de klink rammelen. Nu sloegen paniek en twijfel toe. De Max begon zo hysterisch te tieren en op de deur bonzen, 'dat wij, als oorlogskinderen toch wel iets gewend, er stil van werden'. Schoofs: "Niemand durfde de directe confrontatie met De Max in deze toestand aan. Ik al zeker niet. Chaotisch schoten gedachten mij door het wanhopige brein." Schoofs besloot te vluchten, trap op, torentje in, stuitte op een afgesloten deur en zat in de val. Lang verhaal kort: wekenlang geen deelname aan recreatie of wandeling, wel meerdere malen per dag opgesloten worden in een klaslokaal om het seminarierglement over te schrijven. Tien bladzijden voorwoord plus alle 88 artikelen (voorschriften). 'De tijdens de internering geschreven pagina's scheurde hij voor mijn neus kapot', schrijft Schoofs. Na enkele weken was hij genoeg gestraft, maar hij kreeg alsnog een vier voor gedrag. "Toen ik

weer als vrij man de cour opliep, floot ik zachtjes Land of hope and glory van Vera Lynn."

Van 10 naar 4 voor gedrag

Fried Vogels: "Mijn eerste rapport liet zien dat de professoren wel wat in me zagen -ik meen 10 voor ijver en gedrag- en nog een speciale vermelding door regent Goyaerts. Nou kun je vanaf 10 alleen maar omlaag en dat gebeurde consequent met telkens een punt minder op elk volgende rapport, voor gedrag zelfs eenmaal een 4 voor een grote zonde door met Gerard Thuring zijn tante-nonneke in Vught te bezoeken."

Uit Dagboek van Nol van den Berg

"20 juni: Van de Missie heb ik drie repen melkchocolade gehad. Die moest ik achter elkaar weer afgeven, want ik had met een jongen gewed, dat hij de fontein van de vijver niet open durfde zetten en hij deed het well!" Straf: eerste 50 bladzijden van het Taalboek overschrijven.

Protestmars tegen broodrantsoen

Kort na de oorlog bestond nog gebrek aan alles. Wim Zweerts: "Toen de broodrantsoenen (kleine witte broodjes van de bakker uit het dorp) naar onze mening onvoldoende waren, en protesten bij de 'econoomb' niet hielpen, hebben we een heuse protestmars gehouden onder het raam van de Regent in de voorbouw. Resultaat: verhoging van de dagelijkse rantsoenen met één broodje." Toen kort daarna toch weer wat brood over bleef, schroefden de nonnekes (zusters voor huishoudelijk werk) het rantsoen weer terug.

1946. Stoeien op de kleine cour

Brief in kastje gevonden bij 'razzia'

De jongens hadden eigen kastjes: eentje in de recreatiezaal en een op de eigen chambrette (cel op de slaapzaal met open plafond en gordijntje als deur). Daarin bewaarden ze bijvoorbeeld boeken, brieven en extra eten dat ze van thuis meekregen. Sommige boeken stonden op de verboden lijst en ouders mochten hun kroost op het internaat ook niet teveel verwennen met snoepgoed, ook niet met de feestdagen. Surveillanten hielden daar toezicht op. "Die kastjes waren vaak doelwit van inspectie. Razzia's, noemden wij oorlogskinderen die acties." Omdat de jongens werden voorbereid op een celibatair leven als priester was het niet de bedoeling om contact te maken met meisjes. "Bij zo'n razzia vond 'De Fien' in een kastje een brief van een meisje dat op Beekvlief werkte (...) en toen was het meteen raak." Verhalen

deden de ronde dat ze in de bezemkast zouden zijn betrapt. "Dat was nog eens sensatie. De eigenaar van dat kastje is -zoals dat heette- verwijderd."

Hels kabaal op de slaapzaal

Op de slaapzaal gold het silentium; het moest absoluut stil zijn en een surveillant bewaakte dat. Natuurlijk werd er wel eens gesmiespeld. Inventieve jongeren strooiden suiker om de aanwezigheid van de surveillant te detecteren. Zodra het onder diens zolen begon te knisperen wisten ze: surveillant op zaal!

Een enkele keer werd het silentium massaal genegeerd. De aanleiding is niet helemaal duidelijk, maar, aldus Frans Korting: "Op die Goede-Vrijdagmorgen was het rond half zes een hels kabaal op de slaapzaal. Kussens vlogen over de cellen, kloggeluiden van alle kanten, het heilige silentium werd op grove wijze geschonden." Korting droeg daaraan bij door op zijn viool een ochtendmelodie te tokkelen. Een surveillant had hem kennelijk betrapt ('ik weet nog steeds niet wie'). Hij moest bij de prefect 'De Fien' komen, die, steeds roder aangelopen en met de vuist op tafel slaand, hem tot een bekentenis dwong en tenslotte ijsberend verkondigde: "Jij hoort hier niet thuis." Korting kreeg een 2 voor gedrag, 'zeer berispelijk', moest hele bladzijden uit zijn 'Caesar' uit het hoofd leren. Hij deed dat nauwelijks en mocht na de Paaszaaterdagviering niet met de bus mee op weg naar huis voor de Paasvakantie. Hij moest op zijn knieën om vergiffenis vragen en weigerde dat, maar telde ook zijn knopen: "Er zat niets anders op. Ik ging op de knieën en zei dat ik er spijt van had. Dat laatste was een pertinente leugen."

Titel voor roken (Bron: boek96)

Alles wat wel mocht, en dat was niet veel, moest dan ook, vonden de jongens. Zoals roken, al op jonge leeftijd. Als straf voor ongewenst gedrag werd dan weer wel een rookverbod opgelegd. Bij bijzondere gelegenheden, zoals de dag van beschermheilige 'St. Josef' was roken soms toegestaan, maar dan moest je wel om toestemming vragen, een 'titel' krijgen. "Wij met vieren naar regent Bannenbergh, of we mochten roken, maar hij wilde er niet van weten. Zei iemand: "Maar da's toch de patroon van het seminarie, dat staat in het reglement, kijk maar!" En toen werd die man toch kwaad, ziedend was-ie. We werden domweg weggeblaft, omdat we iets durfden te zeggen." Overigens wisten de leerlingen het rookverbod vakkundig te omzeilen, door bijvoorbeeld op het toilet te paffen. Daar stond het dan blauw van de rook.

Beekvliet 1946, Kleine Figuur, Wandeling in de omgeving.

1946. Wandeling in de omgeving

Brandblusser testen

Als je, zoals Cor Langenhoff, niet van voetbal of kaarten hield en genoeg had van figuurzagen, pingpongen en biljarten, dan kon je in recreatietijd piano- of harmoniumspelen, bijvoorbeeld in het eerste klaslokaal. Cor deed dat graag, en al spelend fungeerde hij tevens als wachtpost voor 'rookstrafers', leerlingen met rookverbod die in een soort inloopkast bij het lokaal heimelijk hun sjekkie opstaken. Zodra een surveillant naderde, gaf Cor een teken door een afgesproken, herkenbaar riedeltje te spelen, om de rokers te waarschuwen snel hun peuken te doven. "Dat systeem werkte meestal prima." Deze keer was hij alleen, toen Kees Schoofs, notoir spanningzoeker en gemakkelijk op te juttendurfal, binnentapte. Die verveelde zich en al ijsberend ontdekte hij een brandblusser. Kees bestudeerde de gebruiksaanwijzing,

Wandeling in Gemonde, zomer 1947

maar trok die in twijfel: "Ik geulef d'r gin mieter van!" Hij pakte het apparaat en sloeg de pin, conform de handleiding, tegen de grond. Cor, geschrokken gestopt met spelen: "Met hevig gesis spoot er een dikke straal uit en in een ommezien zat de helft van de banken onder het schuim. Ook de vloer raakte inmiddels vol en Kees gilde dat het raam open moest. Hij richtte de schuimblusser op het gazon dat in enkele seconden in een soort sneeuwlandschap veranderde." Toen de straal eindelijk (het leek een eeuwigheid) ophield, hing Kees met een stalen gezicht het apparaat terug aan de muur en floot hij het pianodeuntje waarmee Cor zojuist was gestopt. De schade viel mee; het schuim vervloog en was op wat nattigheid na nauwelijks nog te traceren. Stoïcijns speelde Cor verder, en noteerde later in het reünieboek 1996: "Zo zie je: Kees in de buurt? Altijd sensatie. En ik had niet eens gezegd: Dat durf jij niet!"

Weglopers en uittrekers

Beekvliet ging na de bezetting zoveel

Regels en herstellen

Er gold op kleinseminaries een nogal rigide systeem om de priesterleerlingen in het gareel te houden. Bij ongehoorzaamheid kreeg je een onvoldoende voor gedrag, dan moest je 'herstellen'. Je kreeg straf in de vorm van een rookverbod, mocht niet meedoen met sporten, en je moest strafwerk schrijven en overblijven in een klaslokaal. Daarna moest je om herstel vragen. Daarbij was je afhankelijk van de luimen van de surveillant, die overal toezicht hield. Er was vrijwel geen ontsnappen mogelijk. De surveillant was vaak een onderknuppel, een hondenbaantje voor beginnende geestelijken. Sommigen vervulden de surveillancerol met verve; er liepen veel verschillende types rond, van redelijk aimabel en inlevend tot zeer autoritair en onrechtvaardig. Machtsmisbruik lag op de loer. Bij ernstiger conflicten kwam ook de prefect en soms de regent (hoofd van het kleinseminarie) in beeld. "Je moest onderdanig en nederig zijn, dat was ook de bedoeling van de vorming op het kleinseminarie."

mogelijk op oude voet verder, alsof er door de oorlog niets veranderd was. Lurinks: "We werden meteen weer in het gareel geperst, moesten vaak absoluut stil zijn, mochten geen woord uitbrengen. Sommigen moesten niets van dat gedril hebben." Enkelen kozen het hazenpad en liepen letterlijk al in de eerste weken (uit onvrede, heimwee, of verzet tegen het systeem) terug naar hun ouderlijk huis in Schijndel en Sint-Oedenrode. "Dat drong pas later tot ons door, je dacht er niet zo over na." De weglopers werden door hun ouders teruggebracht. De meesten voltooiden de opleiding aan het kleinseminarie alsnog, ondanks de in zes jaar groeiende twijfels over hun toekomstige priesterschap; dan hadden ze in ieder geval hun diploma op zak (eventueel via staats-examen) en konden ze voor een andere vervolgstudie dan die aan het grootseminarie kiezen. De meesten waren door de gewenning aan het internaatsleven ook vervreemd geraakt van het thuisfront, waardoor terugkeer naar huis geen optie meer was. "Er waren er een paar van wie je wist dat ze geen priester wilden worden, maar van sommigen was het toch verrassend."

Twijfel en crisis

Na Beekvliet werd het dan ook spannend wie, en hoeveel er zouden doorstromen naar het grootseminarie, of toch voor een andere studie zouden kiezen. Er leek een uittocht op gang te komen. Wim Becx twijfelde hevig: "Ik kapte ermee. En toen dachten ze dat ik werd meegesleurd door de maalstroom van mensen die allemaal gingen. Er gingen heel veel mensen weg... een kwaai klas, hè. En toen (in 1952) kwam mgr. Mutsaers, de bisschop, en die zei: "Je móet naar

het grootseminarie!" Hij was kennelijk gekomen om de crisis te bezweren die uitgebroken leek. In vol ornaat was-ie, alsof het carnaval was. De man had altijd sjerpen om en een mutske op. Ik was maar wat onder de indruk. En ik ging, naar het groot. Hij had het immers gezegd."

Deel Beekvliets orkest

Kameraadschap

Sommigen geven nog altijd af op de verschrikkingen van Beekvliet, maar voor Fried Vogels valt de balans positief uit. Terugblikkend: "De jaren op Beekvliet zijn voor mij goede jaren geweest: kameraadschap, zekerheid, ontplooiing en vorming. Ik vraag me nog steeds af waarom ons jaar zo bijzonder was, of hoort dat beeld ook bij die leefwereld, die we zelf creëerden."

Ook Lurinks is Beekvliet dankbaar: "Ik had destijds wel heimwee, kwam uit een warm gezin naar een koud gebouw, met

grote ruimtes, een hoop volk en lawaai om je heen." Op Beekvliet was hij in de vrije tijd bezig met decors ontwerpen, met muziek, met tekenen en schilderen. "Daar heb ik alles kunnen doen en ontwikkelen, dat werd zeer gestimuleerd, helemaal in het artistieke met de talenten die je hebt. Prachtig, ik heb het allemaal aan Beekvliet te danken."

Worsteling

Lurinks koos aanvankelijk voor de vervolgopleiding tot priester aan het grootseminarie in Haaren. Maar binnen twee jaar begon het toch te knagen. "Als priester zou je hele leven dienstbaar moeten zijn aan je medemens. Een echte roeping had ik niet. Ik was al constant bezig met tekenen en schilderen, met mezelf te ontwikkelen. Bij de keuze voor het priesterschap zou dat niet meer kunnen. Dat was voor mij wel een worsteling, omdat ik er acht jaar vanuit ben gegaan dat ik priester zou worden. Toen ik merkte dat je met je talenten ook een andere kant op kunt gaan, ging ik praten met docenten en seminarieleiding." Die begrepen het wel, denkt Lurinks, 'ze zagen het aankomen'.

In mei van het tweede jaar verliet hij het grootseminarie. "Binnen twee weken werd ik aangenomen op de Academie voor Beeldende Kunst 'St. Joost' in Breda." Na een onderbreking van twee jaar voor de militaire dienst ging hij terug naar Sint Joost en haalde in 1958 het eindexamen. Zowel in dienst als via de academie had hij als invalkracht les gegeven. Het onderwijs beviel hem zo goed dat hij de officiële akten voor zijn bevoegdheid tot lesgeven ook ging halen.

In 1957 kreeg hij een telefoontje van

Bannenbergh, destijds regent van Beekvliet: "Of ik wilde langskomen, ze hadden een tekenleraar nodig. Toen ben ik zelf op Beekvliet begonnen als docent, de zesde klas herkende mij nog als een van de voormalige leerlingen." Bannenbergh was een typische representant van de vooroorlogse, gezagsgetrouwe generatie. Maar ook binnen de katholieke kerk zelf begon de zaak nu te schuiven: tweede Vaticaans Concilie, paus Johannes XXIII, vooruitstrevende bisschoppen Bekkers en Bluijssen.

Docenten 'van buiten'

Beekvliet pakte de vooroorlogse draad weer op. Het bleef een geïsoleerde binnen het dorp Sint-Michielsgestel. Dat veranderde geleidelijk; in 1954 verwierf het instituut van rijkswege erkenning als officieel gymnasium en kreeg daardoor subsidie. Beekvliet moest voortaan wel over bevoegde docenten beschikken en diende meer lekendocenten aan te trekken 'van buiten'. Zo zagen de priesterdocenten en de leerlingen de eerste lekendocenten op het kleinseminarie annex gymnasium verschijnen: Leo van der Weijden (1953, lichamelijke opvoeding), dr. Harrie Kapteijns (1956, Nederlandse taal), Frans Kokx (1957, aardrijkskunde) en Jan Lurinks (1957, handtekenen). De lekenbroeders van buiten hadden veel meer van de echte wereld gezien dan de overwegend besloten opgevoede en opgeleide geestelijke docenten. Zij verschilden dan ook in allerlei maatschappelijke en educatieve opvattingen en ethische kwesties. Kapteijns liep daarin voorop. Beekvliet had daarmee, misschien onbedoeld, de eerste stappen gezet in de transformatie van kleinseminarie naar regulier zelfstandig gymnasium.

Nieuwe wind

Met het aantreden van regent Jan van Laarhoven, die Bannenbergh in 1959 opvolgde, begon er ook op het kleinseminarie een andere wind te waaien. Van Laarhoven wilde de hele zaak opengooien en grote veranderingen doorvoeren. Dat probeerde de conservatieve clerus dan weer te verhinderen, maar er was geen houden meer aan. Steeds meer priesters verlieten het ambt. Zoals classicus Chef van Opstal, die ook toneelregisseur was. Lurinks: "Theater behoorde tot de kernactiviteiten binnen de opleiding van het kleinseminarie, en ik maakte veel decors. Ik wilde hem nog spreken, maar hij was ineens verdwenen." Later bleek dat hij uit het ambt was getreden; leerlingen hadden ontdekt (in een glazen vitrine aan de muur van het gemeentehuis) dat hij in ondertrouw was gegaan, maar hij had dat niet gemeld aan de seminarieleiding. Destijds een grote rel, die alle alarmbellen van de kapel deed rinkelen.

Reünie 1996

Tot zijn pensioen in 1992 bleef Lurinks als docent verbonden aan Beekvliet. Een paar jaar later raakte hij betrokken bij het initiatief tot een (eerste) reünie in 1996 van de roemruchte Lichting '46, precies een halve eeuw na dato. De reünie haalde zelfs de landelijke pers: De Volkskrant (5-9-'96) omschreef de reünisten als 'mannen die een mooi doorkijkje geven in de alledaagse geschiedenis van Nederland na de Tweede Wereldoorlog. Nijvere werkers aan een nieuwe maatschappij. (...) Er zijn ook een hoogleraar, een burgemeester, (oud)onderwijzers en ambtenaren, een uitgetreden geestelijke en nog praktiserende priesters."

De NRC meldde die dag: "Het was een bijzondere klas geweest, deze gymnasiumklas van de inmiddels drooggevalven kweekvijver voor het Brabantse roomse kader." Ook citeerde de NRC Arnold van den Berg van het reünistencomité, destijds burgemeester van Teteringen: "Het was voor de seminarieleiding waarschijnlijk een lastige klas (...) We hadden als jongetjes tussen de Engelse en Canadese bevrijders rondgehangen en we waren daardoor een beetje vrijgevochten. (...) We deden niet langer wat voordien onvoorwaardelijk was geëist, namelijk je onderwerpen aan al die regels."

Nog altijd houden de voormalige seminaristen in september hun jaarlijkse reünie. De groep van rond de 90-jarigen is inmiddels wel sterk uitgedund: Op 21 september komen de overblijvers weer bij elkaar: Norbert Biezen, Cor Langenhoff, Jan Lurinks, Sjef Meulendijks, Ad van de Ven en Piet Vennix. Lurinks: "Op zes na zijn ze allemaal vertrokken naar boven..."

Lurinks tekent tijdens Rome-reis

Deelnemers reünie 1996

1. FRIED VOGELS
2. WIM LAM
3. WIM BECK
4. MONDUS TILMAN
5. WIM ZWEEBTS
6. JAN LURINKS
7. JAN STEVENS
8. NOL V.D. BERG
9. PIET SLEGERS
10. JOHAN V.D. VLEUTEN
11. BEN V. GENUGTEN
12. COR LANGENHOFF
13. PIET ROBBEN
14. VICTOR WILLEMS
15. HERMAN V.D. BROEK
16. FRANS V.D. BRAND
17. PIET VERHULST
18. WILL PETERS
19. WIM V. LIMPT
20. SJEF MEULENDIJKS
21. KEES SCHOOPS
22. PIET VENNIX
23. AD V.D. VEN

24. JAN V.D. HEIJDEN	35. JAN HOSTE
25. WOUTER SMITS	36. JAN V.D. WIEL
26. FRANS V.D. WEIJST	37. GERARD THURING
27. PEER VERHOEVEN	38. ANDRE SIMONS
28. KEES WEIJTERS	39. LEO BRANDS
29. WILLY SIBON	40. FRANS KORTING
30. WILLY VERSCHUREN	41. HUUB V. HOOFT
31. JAN V. HEBSWIJK	42. BERT OLIEMEULEN † 1998
32. RENE MAAS	43. JOHAN PETERS
33. PUCK HOOGLUGT	44. COR PETERS
34. BERRY BIEZEN	45. PIET DERKS

Jasper Mikkers hernieuwt 'Het einde van de eeuwigheid'

Over het seminarie als een (n)ever ending story...

De aanleiding voor dit verhaal is eigenlijk al 23 jaar geleden ontstaan. In 2000 verscheen van de hand van Tymen Trolsky (pseudoniem van Jasper Mikkers) een roman over het kostschoolleven op een seminarie, getiteld 'Het einde van de eeuwigheid'. Op de cover van dit boek prijkte prominent een foto van de voorbouw van Beekvliet met het iconische torentje, in vuurrode gloed gehuld.

Door Peter van Overbruggen

Dat voor mij herkenbare beeld van de voorbouw van Beekvliet verleidde me destijds tot het lezen en later ook recenseren van het boek, dat gaat over de schooltijd (1961-1968) van Henri Pafort. Wat deze hoofdperson meemaakt heeft ongetwijfeld raakvlakken met Jasper Mikkers, die zijn middelbareschooltijd doorbracht op het seminarie van de capucijnen in Oosterhout. Het iconische Beekvlietgebouw op de boekomslag was door de schrijver overigens doelbewust gekozen. Mikkers achtte Beekvliet -als oudste seminarie in het Zuiden- exemplarisch voor alle priesteropleidingen van destijds. En bovendien wilde hij daarmee aangeven dat zijn boek geen specifiek autobiografische roman is.

Vernieuwde versie

Mijn bespreking van Mikkers' boek 'Het einde van de eeuwigheid' verscheen in april 2001 in Tempora Nostra. De auteur was blij met mijn positieve oordeel over zijn boek, dat overigens ook in andere publicaties een goede recensie kreeg. Alleen de literatuurcriticus Arjan Peters had in de Volksrant een nogal zuurprui-

Jasper Mikkers (foto: Tom Peijnenburg)

merige mening geventileerd. Dat had geen invloed op het succes, want het boek lag in de maand van verschijnen bij de top 10 van literaire werken in de boekhandel.

We zijn nu dus 23 jaar verder, Jasper Mikkers is -nu onder zijn eigen naam- begonnen aan een mega-schrijfproject: een zevendelige romancyclus met de titel 'Het Wolfsbit'. De eerste roman 'De kleine jongen en de rivier (1918-1961)' verscheen in september 2022. 'Het einde van de eeuwigheid (1961-1968)' uit 2000 is dit jaar onder dezelfde titel opnieuw

Links: Het einde van de eeuwigheid uit 2000, door Tymen Trolsky (pseudoniem van Jasper Mikkers)

Rechts: Hernieuwde uitgave in kader van romancyclus 'Het Wolfsbit'

uitgegeven, met een flinke uitbreiding. Dat belooft wat voor de vijf vervolgdelen, lijkt me.

Van seminarie naar Tilburgse kroeg

De officiële presentatie van de roman vond plaats op 2 juni 2023 in café Mimi in Tilburg. Jasper Mikkers had me gevraagd om in een forum plaats te nemen, samen met broeder kapucijn Richard van Grinsven en Jace van de Ven, een bekende Tilburgse dichter-publicist. We kregen stellingen voorgelegd, die bedacht waren door o.a. Jace van de Ven, Jasper Mikkers, Jos Perry (schrijver van boeken over kostscholen) en Peter Nissen, oud-hoogleraar kerkgeschiedenis.

Die laatste persoon intrigeerde me wel, want -ook 23 jaar geleden- had Peter Nissen op verzoek van het toen 185-jarige Beekvliet een lezing gegeven in de studiezaal van ons gymnasium. In dat betoog ging hij in op de rol van de kleinseminaries in Zuid-Nederland en in het bijzonder die van Beekvliet. Dat boeiende relaas van hem hebben we destijds in drie delen in ons tijdschrift gepubliceerd. Hoe het met Beekvliet als seminarie afliep wisten wij, van die

generatie, maar al te goed. Ook Nissen bracht het ons toen in herinnering. In de tweede helft van de jaren 60 hadden de middelbare scholen die als kleinseminarie hadden gefunctio-

neerd de seminarieafdeling opgeheven. Beekvliet volgde met de sluiting van het kleinseminarie in 1968, als een van de alerlaatste in Nederland. In het schooljaar 1965-1966 had Beekvliet voor het eerst externe leerlingen (ook meisjes!) toegelaten; als apostelen van een nieuw geloof, zo vertelde Nissen in Bijbelse termen, kwamen ze met zijn twaalf. Het daaropvolgende schooljaar waren het er al 42. En aan het eind van het schooljaar 1971-1972 sloot het internaat, als laatste restant van het kleinseminarie. Enkele inwonende priesterleraren zochten elders onderdak en de tien laatste interne leerlingen kregen voor de nog resterende schooljaren een kosthuis in de omgeving. Die laatsten zullen vast de vrijheid geroken, de dagelijkse kerkgang vermeden en de weg naar de kroeg gevonden hebben...

Woord en wederwoord

Terug naar de boekpresentatie en het forum van 'wijze, grijze mannen'. Jasper Mikkers had goed voorwerk verricht, want de stellingen had hij tevoren ook aan de andere respondenten ter beantwoording voorgelegd. De antwoorden hierop van de forumleden

heb ik -vanwege de lengte- in dit stuk achterwege gelaten.

Stelling van Jace van de Ven: *Seminaristen die na het seminarie gingen studeren aan de universiteit hadden een achterstand in begeleiding en motivatie omdat hun ouders vaak laag of niet waren opgeleid (alleen lagere school).*

Stelling van Jasper Mikkers over de emancipatoire rol van het seminarie: *Het seminarie was uitermate belangrijk voor de katholieke emancipatie in Nederland, maar met name in Brabant. De bestuurlijke elite werd er voor een deel opgeleid. Dankzij het seminarie kon Brabant de achterstand inhalen.*

Stelling van Jasper Mikkers: *Het seminarie werd afgeschermd van de samenleving. Seminaristen groeiden te geïsoleerd op. Had dat niet anders gekund?*

Stelling van Peter Nissen: *De gedachte als seminarist door God geroepen en uitverkoren te zijn (en dus speciaal te zijn) legde op veel seminaristen een bijna ondraaglijke psychische last en druk, waarvan sommige oud-seminaristen hun verdere leven last bleven houden.*

De invloed die de vorming op de karakters van seminaristen had is beschreven door de Duitse theoloog Eugen Drewermann, Kleriker.

Psychogramm eines Ideals (in het Nederlands: Functionarissen van God (1994).

Peter Nissen verwees ook nog naar actuele informatie over de toenmalige vorming van seminaristen, vooral op seksueel gebied (ze wisten in theorie best veel, P.N.). Die is te vinden in het proefschrift van René Bastiaanse

Peter Nissen

(bekend van o.a. *De Wandeling*, die hij samen Jasper Mikkers als redacteur realiseerde voor Omroep Brabant): *De angst voor onkuisheid | Bastiaanse | 9789024451449 | Boom Geschiedenis.*

Meest begaafde zonen

Niet aan bod gekomen (interessant!) stelling (van Charles Caspers): *Zowel protestanten als katholieken bestemden hun meest begaafde zonen voor het geestelijk ambt. Dominees kregen vaak grote gezinnen met begaafde kinderen. Bij priesters niets daarvan. Dat verklaart de enorme voorsprong in de intellectuele en culturele wereld van protestanten boven katholieken.*

Vraag van Jasper Mikkers aan Jos Perry: *Is er ooit een onderzoek gedaan naar de beleving van seminaristen van hun tijd op het seminarie, achteraf dus?*

Antwoord van Jos Perry: *Over die beleving achteraf vind je wel verspreide opmerkingen in gedenkboeken van seminaries en in individuele autobiografieën en memoires. (...) Bv. Jean Severeijns, *Het vermoeden (1986)*, geïnspireerd op zijn eigen belevissen als seminarist in Rolduc, kort na de Tweede Wereldoorlog.*

Einde van de eeuwigheid

Tot slot kom ik terug op de nu dus uitgebreide versie van Mikkers' oorspronkelijke roman uit 2000, *Het einde van de eeuwigheid*. Destijds merkte een recensent daarover op dat de beschrijving hier en daar misschien wel te minutieus was om het verhaal van Henri Pafort (in zekere zin het alter ego van Jasper Mikkers) vast te houden. Ik heb nu geen grondig vergelijkend onderzoek gedaan naar overeenkomsten en verschillen tussen de eerste en de nieuwe versie. Maar zowel toen als nu heb ik de spanningsboog in het verhaal als strak ervaren. Ook het verlengde verhaal heeft niets aan kracht ingeboet.

Internaat: Broeierig gistend moeras

De lezers die belangstelling hebben voor het thema van de maatschappelijke veranderingen in de jaren zestig, komen aan hun trekken. De seminaries waren weliswaar nog ommuurd, maar vormden allang geen gesloten werelden meer. In die 'binnentijd' van de kostschool gebeurden tussen mensen rare, andere dingen dan die in de 'buitentijd' voorkwamen. Het onveranderlijke, eeuwige, bepaalde het leven binnen de

muren. Jasper Mikkers weet de bijzonderheid van het internaatleven ('een broeierig gistend moeras'), het seminarie ('een zesjarige leergang in het opgaan in het niks') de puberale karakters, de docenten en hun merkwaardige fratsen beeldend te beschrijven. Destijds heb ik het dramatische plot en de apocalyptische afloop van het verhaal uitvoerig beschreven. Het ontdekken ervan -een opstand tegen de eeuwigheid, waardoor alles uit balans raakt- laat ik nu graag aan de geïnteresseerde lezer over. In de nieuwe roman is onder meer een slot-hoofdstuk toegevoegd onder de titel 'Nu mag het leven beginnen' Daarin neemt Pafort definitief afscheid en afstand van zijn schooljaren.

Hij ging een andere wereld en een onbekend leven tegemoet. Hij zou zich in zijn nieuwe leven storten, zonder voorbehoud en niet gehinderd door nutteloze herinneringen. Alles wat hij tot nu toe had meegemaakt, moest uitgewist.

Het einde van de eeuwigheid 1961-1968, Jasper Mikkers, uitgeverij Aspekt. ISBN: 9789464870008

Deelnemers aan het forum bij de boekpresentatie in Tilburgs café Mimi, 2 juni 2023. V.l.n.r.: Jace van de Ven, Peter van Overbruggen, broeder Richard van Grinsven, Jasper Mikkers.

Eén jaar na Beekvliet 'Iedereen heeft zijn eigen pad' en 'volg je gevoel'

Examenlichting 2022 deed vorig jaar nog eindexamen met allerlei extra maatregelen vanwege de coronapandemie, maar ze eindigden hun Beekvlietcarrière gelukkig wel weer met een echte Laatste SchoolDag en een gala. En ook de start van het vervolg, de studie, was voor deze lichting weer normaal, zonder beperkingen. Wat leverde dat op?

Door Patrick van Aarle

De redactie van Tempora Nostra benaderde ook dit jaar weer drie Beekvlieters om over hun eerste (studie-) ervaringen te vertellen: Floor van de Koevering in Nijmegen, Willemijn van de Sande in Maastricht en Max van de Vijver in Delft. Hoe hebben zij het afgelopen jaar ervaren en welke tips hebben zij voor de nieuwe studenten van examenjaar 2023, die deze editie van TN allemaal ontvangen?

Een jaar geleden ben je geslaagd op Beekvliet. Wat ben je daarna gaan doen? En hoe bevalt de studie, na een jaar?

Floor: Nadat ik geslaagd ben op Beekvliet, heb ik eerst genoten van een lange zomervakantie... Daarna ben ik begonnen aan de studie Pedagogische Wetenschappen aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Daarbij hou ik me in het eerste jaar vooral bezig met de ontwikkeling van het 'normale' kind; vanaf volgend jaar ga ik mij focussen op mogelijke afwijkingen in deze ontwikkeling. Bij mijn opleiding is ook een stage een verplicht onderdeel, de reden dat

ik deze opleiding in Nijmegen ben gaan volgen. Ik ben namelijk van mening dat je het gedrag van mensen niet uit een boek kunt leren en dus praktijkervaring moet opdoen.

Het eerste halfjaar heb ik wel getwijfeld of het de opleiding voor mij was. De vakken hadden toen vooral betrekking op het inleiden van het wetenschappelijk onderwijs en dat vond ik enorm saai. Het tweede halfjaar bewees het tegendeel: door interactieve werkgroepen en interessantere vakken werd het een stuk leuker. Wel vond ik de hoeveelheid tentamenstof erg wennen. Op Beekvliet deed ik het profiel Natuur & Gezondheid en dus was ik meer gewend om dingen te oefenen en te begrijpen dan om grote stukken tekst uit mijn hoofd te leren.

Willemijn: Ik ben Hotel Management gaan studeren in Maastricht. Het eerste jaar vond ik geweldig! Dat jaar zit je intern op een campus, met 400 studenten op dezelfde plek en school op nog geen minuutje lopen. De studie zelf gaat mij goed af. Het is een kleine switch van een gymnasium naar een hbo-opleiding, maar dat geeft mij alleen maar voordeel! Het fijne vind ik dat wij veel in

Floor van de Koevering

projecten en in groepjes werken. Ik heb dit jaar mijn propedeuse gehaald, dus ik ben helemaal blij!

Max: Ik heb nu een jaar in Delft achter de rug, bij Technische Natuurkunde. Ik merkte direct dat het tempo hier hoger ligt en de stof veel specifiek is: alles wat je weet van de middelbare school wordt flink uitgediept. In mijn keuzetraject heb ik veel open dagen en meeloopdagen bezocht, waardoor ik goed wist wat ik moest verwachten: 40 uur per week ingeroosterd, "bijblijven is halen" en "ik doe dit later wel" werkt niet", werd verteld. Inderdaad, maar makkelijker gezegd dan gedaan. Véertig uur per week, allemaal ingeroosterd? Dat is van negen tot zes, iedere dag. Toen ik begon, besepte ik niet hoeveel dit eigenlijk is en vooral: hoe weinig tijd overblijft. Aan de andere kant blijkt dit voor de meesten genoeg en zijn avonden en weekenden tijd voor vrienden, sport en rust. Ik vond bij het studie-introweekend een

leuke groep waarmee we elkaar bleven motiveren naar colleges te komen. Als je alles in je eigen tijd doet, ben je soms sneller en efficiënter, maar wie eenmaal begint met colleges overslaan...

Gaan studeren kan ook betekenen: weg van huis, op kamers. En vaak ook het oppakken van nieuwe activiteiten, hobby's of sporten. Hoe zit dat voor jullie? En hoe bevalt het?

Floor: Ik woon nog thuis en reis dus op en neer naar Nijmegen, ongeveer anderhalf à twee uur enkele reis. Er zijn erg weinig verplichtingen en alle colleges zijn ook vanuit thuis te volgen; mijn werkgroepen volg ik uiteraard wel op de universiteit. Afgelopen jaar reisde ik vaak één dag per week op en neer, maar ik merkte dat dit eigenlijk te weinig was. Komend jaar zal ik vaker gaan, ook omdat colleges thuis terugkijken niet zo leuk is. Ik ben thuis blijven wonen, omdat ik het hier erg naar mijn zin heb. Ik heb een leuke vriendinnengroep, een leuk sportteam en een fijne familie. Bovendien bespaart het natuurlijk ook makkelijk geld, een mooie bonus.

Ik ben geen lid geworden van een vereniging in Nijmegen, maar heb mijn leven uit mijn Beekvliettijd doorgezet. Alleen heb ik door de flexibele uren nu veel vaker tijd voor leuke dingen. Bij de studievereniging neem ik wel eens deel aan activiteiten, verschillend van een stapavond met thema tot een glow-in-the-dark beachvolleybaltoernooi. Ik voel echter niet de behoefte om bij een andere vereniging te gaan of mezelf aan te sluiten bij een dispuut.

Willemijn: Zoals gezegd zit ik sinds half augustus op de campus van de

Hotelschool in Maastricht, een kleine 15 minuten fietsen vanaf het centrum. De campus is geweldig, er is altijd veel gezelligheid en drukte. Het leukste ervan is dat al mijn nieuwe vriendinnen en vrienden dichtbij zijn en je zo snel een leuke band opbouwt. Ik vind op mezelf wonen heerlijk, lekker vrijheid!

Naast het studeren ben ik bij studentenvereniging Amphitryon (van de Hotelschool) gegaan waar ik een superleuke jaarclub heb en geweldige vrienden heb gemaakt. Verder ben ik in de stad gaan kijken bij disputen. In Maastricht heb je 'Onafhankelijk Maastricht' waar veel (onafhankelijke) disputen aan verbonden zijn en ik ben bij damesdispuut O.D.D.M. Allicht terechtgekomen. Het is superdruk, maar vol met leuke dingen!

Max: Mij werd op het hart gedrukt om vroeg te zoeken naar kamers wegens de woningkrapte in Delft. Desondanks lukte het niet om meteen een kamer te hebben. Na een maand op en neer reizen – 7 uur 's ochtends naar de trein en 's avonds half 8 weer thuis – vond ik via via een tijdelijke kamer. En het bleek niet de enige: inmiddels zit ik in mijn vierde kamer, waar ik binnenkort ook weer uit ga. Voordeel van de vele 'instemmingen', soms wel met dertig studenten voor één kamer, en van de tijdelijke kamers is dat ik veel mensen heb leren kennen en een grote sociale kring heb opgebouwd. De keerzijde van een tijdelijke kamer is dat je in andermans spullen leeft, van iemand die op reis is of even ergens anders studeert. Naar Den Bosch is de treinverbinding goed en ik kom vaak thuis, heerlijk met een boekje in de trein.

Max van de Vijver

Tijdens het eerste jaar ben ik niet bij een vereniging gegaan. Ik hoorde dat het eerste jaar Technische Natuurkunde moeilijk te combineren was en heb de keuze gemaakt om pas het tweede jaar lid te worden, bij een van de roeiverenigingen. Ik merk dat het nodig is om prioriteiten te stellen en tijd te nemen voor wat je écht leuk vindt. Zo heb ik vaste momenten om te sporten en musiceer en lees ik veel. In de grote huizen waarin ik heb gewoond (met zo'n 15 man) gebeurt altijd veel en heb ik de beste verhalen gemaakt, in de kleinere is het rustig, eet je soms alleen en vindt het sociale leven buiten de deur plaats. Beide hebben voor- en nadelen en ik ben er nog niet uit wat ik leuker vind.

Een nieuwe omgeving met nieuwe mensen dus. Hoe ging dat? En je hebt ook je oude vriendenkring van Beekvliet nog; hoe zijn die twee met elkaar in balans, na een jaar studeren?

Floor: Ik vond het wel spannend om

in Nijmegen te beginnen. Al mijn vriendinnen gingen namelijk naar Tilburg, dus ik stond er alleen voor. Tijdens de introweek – een aanrader! – heb ik mijn huidige vrienden in Nijmegen leren kennen, een groep die zich gedurende het jaar verder heeft uitgebreid doordat ik in mijn werkgroepen en bij groepsopdrachten nieuwe mensen heb leren kennen. Het maken van deze vrienden ging eigenlijk vanzelf. Iedereen is op zoek naar nieuwe mensen en niemand wil alleen zijn, een simpel praatje is dus snel gemaakt. Verder is mijn leven grotendeels hetzelfde gebleven. Ik werk en sport nog steeds in Sint-Michielsgestel, mijn vriendinnen wonen ook nog allemaal thuis en hen zie ik dan ook nog bijna iedere week. Alleen is die vriendenkring wat verder uitgebreid en maakt dat het alleen maar gezelliger.

Willemijn: Door het vormen van een jaarclub bij de studentenvereniging heb ik in Maastricht mijn vriendinnen gevonden, met name bij leuke activiteiten en borrels waardoor je iedereen goed leerde kennen. Maar ik ben ook nog erg goed met mijn Beekvlietvrienden en andere vrienden van 'thuis thuis'. Ik heb op Beekvliet goede vriendschappen opgebouwd, vrienden die ik tot op de dag van vandaag nog steeds spreek. De eerste maanden van studeren waren superdruk en dan merk je misschien dat het contact met de vrienden van thuis even minder wordt, maar zodra iedereen gesetteld is, is het heel leuk om een kijkje te nemen in elke studentenstad en elkaars nieuwe vrienden te ontmoeten.

Max: Zoals de meesten probeer ik contact met goede vrienden te houden.

Willemijn van de Sande (links)

Al heel snel blijven een paar mensen over. Met groepen afspreken is makkelijk en het is leuk om een speciaal moment, carnaval of een festival bijvoorbeeld, te kiezen om elkaar weer te zien. In Delft was ik benieuwd of natuurkundigen ook sociaal konden zijn, wat dus écht blijkt te kunnen. Ik begon het jaar met een leuke vriendengroep, we spreken veel af en studeren samen. Een groep binnen je studie is erg leuk, gewoon omdat iedereen wetenschappelijke interesse heeft: een gesprek kan in twee zinnen omslaan van koetjes en kalmpjes naar de nieuwe ontdekking van pentaquark-deeltjes.

En jijzelf? Heeft een jaar studeren je veranderd? En wat staat er voor de komende tijd nog voor je op het programma?

Floor: Ik had het laatste jaar op Beekvliet al erg veel behoefte aan het maken van een eigen planning. Niet alle lessen

vond ik even nuttig en soms meende ik mijn tijd met zelfstudie beter te kunnen benutten. Dit vind ik een supergroot voordeel aan de universiteit: je kunt bijna volledig zelf bepalen of en wanneer je studeert. Het heeft mij ook weleens extra stress opgeleverd, omdat de tentamenweek dan ineens heel dichtbij kwam, maar ook daar leer je veel van... Maar aan de andere kant: als jij zin hebt om een weekje op vakantie te gaan midden in het schooljaar, houdt niemand je tegen.

Ik hoop nog meer verdieping te vinden in mijn studie. Ook zal ik volgend jaar stage lopen op een basisschool voor doofblinde kinderen bij Koninklijke Kentalis, een nieuwe uitdaging. Ik zal een persoonlijk aangepast programma krijgen vanwege medische redenen in mijn eerste leerjaar, maar dat neemt niet weg dat ik benieuwd ben wat het volgend schooljaar mij brengt.

Willemijn: Het jaar studeren heeft mij veel beter leren plannen. Om met een jaarclub, een dispuut en natuurlijk ook de studie alles goed bij te houden en te halen was een goede planning van belang. Verder is er weinig veranderd en vind ik het drukke en gezellige leven geweldig!

Volgend jaar ga ik een halfjaar op stage. Tot januari zit ik nog in Maastricht en vervolgens moet ik een land uitkiezen om stage te gaan lopen. Ik heb nog geen idee waar ik heen wil, dus dat is nog spannend!

Max: Dit jaar plan ik veel meer. Een maand vooruit zitten mijn weken al vol: het is leven van feestje naar deadline en

van tentamen naar vakantie. Als ik iets moet doen, doe ik het zo snel mogelijk om het uit mijn hoofd te hebben. Op de middelbare school had ik de luxepositie me geen zorgen te hoeven maken over cijfers en nu loop ik tegen mijn grenzen aan. Het is heel interessant om het verschil in motivatie en daarmee voortgang te zien tussen 'verplichte' vakken en onderwerpen waar ik energie uit haal.

En wat de toekomst betreft? Voorlopig blijven studeren, bachelor afronden en daarna de master. Als ik moet zeggen waar ik over tien jaar ben, onderzoek ik vanuit de TU Delft iets natuurkundigs. Maar misschien ook totaal niet. Er liggen nog zoveel kansen op de weg, zoveel afslagen. Waar die uiteindelijk heen leiden, is voor later.

Tot slot: heb je tips voor de onlangs geslaagden die nu gaan studeren? Wat raad je ze zeker aan?

Floor: In het eerste halfjaar heb ik door medische redenen weinig kunnen studeren. Die problemen had ik op Beekvliet ook al, maar daar kende iedereen mij persoonlijk. Ik was erg bang dat ik op de universiteit een nummertje zou zijn en zou verdwijnen in de menigte als ik hulp nodig had. Dit bleek echter verre van waar: ze zijn erg behulpzaam en direct bereid om zaken aan te passen naar mijn omstandigheden. Mijn eerste tip dus: wees niet bang om hulp te vragen, om niet serieus genomen te worden of om niet op te vallen.

Als tweede, algemeen, advies zou ik mee willen geven dat iedereen zijn eigen pad heeft. Je kunt ook een superleuke stu-

dententijd hebben zonder een studentenhuis of -vereniging. Dus kijk vooral wat bij jou past en doe wat jij leuk vindt.

Max: Terugkijkend op afgelopen jaar heb ik geleerd dat mijn beste momenten volgden uit dat doen waar ik zin in had. Dus mijn tip: volg je gevoel in wat je wilt en waarheen je wilt. Zoek en onderhoud hobby's waarbij je tot leven komt, wees ambitieus op ieder gebied. Zet een

realistisch doel en mik hoger. Ik heb geleerd dat tegenslagen uitdagingen en kansen kunnen zijn. Dus trek je niet aan wat de rest vindt, jij bent de hoofdperson. Daag jezelf uit. Maar boven alles: luister nooit naar advies...

Hartelijk dank dat we mochten meekijken in jullie huidige levens! Veel succes met alles wat je doet en wie weet tot ziens op Beekvliet!

■ Verslag jaarvergadering over 2022 van Nunc Meminisse luvat gehouden op 13 juni 2023

Enorme ledenwinst na succesvolle reünie

Allereerst wordt het verslag van de jaarvergadering van 21 juni 2022 vastgesteld en het financieel verslag over 2022 besproken. Het financiële jaar 2022 wordt afgesloten met een positief saldo van bijna € 6900. Daarvan is het overgrote deel, € 4650, het positieve resultaat van de reünie (zie verderop).

Door Patrick van Aarle en Kees Quinten

Het saldo van de reguliere activiteiten van NMI bedraagt dus een kleine € 2250, vergelijkbaar met voorgaande jaren. Het eigen vermogen van NMI bedroeg daardoor eind 2022 circa 30.000 euro, een zeer ruime buffer voor de komende jaren en de volgende reünie. Het ledenaantal is in 2022 enorm gestegen: tegenover slechts 8 afmeldingen stonden maar liefst 121 aanmeldingen, zodat NMI eind 2022 814 leden telde. Het merendeel van de aanmeldingen, zo'n 75, komt voort uit de zeer geslaagde lidmaatschapsactie bij de reünie: wie lid werd, ontving het entreegeld voor de reünie terug in consumptiebonnen. De contributie blijft de belangrijkste bron van inkomsten van

NMI. De grootste (reguliere) uitgavenpost blijft Tempora Nostra, ruim 7000 euro, met dit jaar een extra dikke en gebonden jubileumeditie in september. De vergadering verleent penningmeester Patrick van Aarle decharge, met dank voor de nauwgezette administratie.

NMI-prijs Bas Krikke

Bij de diploma-uitreiking in juni 2022 werd de NMI-prijs – welke leerling zul je je van dit examenjaar na jaren zeker nog herinneren – uitgereikt aan Bas Krikke, in de nominatie getypeerd als een heel bijzondere jongen, die zowel bij de biologie- als de scheikundeolympiade de top-3 van Nederland haalde, vier extra vakken en drie tieners op zijn eindlijst mocht noteren, maar ook met veel plezier bijles gaf aan medeleerlingen

en mede-oprichter was van de nieuwe Beekvliet-schaakclub.

Succesvolle reünie

Het jaar 2022 stond voor NMI voornamelijk in het teken van de meermaals uitgestelde reünie, die uiteindelijk op zaterdag 1 oktober 2022 in het volledig verbouwde Beekvliet kon worden gehouden. Deze mag een succes genoemd worden met circa 1000 deelnemers. De middagactiviteiten (lessen door (oud-)docenten, Beekvliet Talks, het maatschappelijk forum en de presentatie van de architecten) werden zeer goed bezocht en ook de rondleidingen – door de verbouwde school en over het oude seminarierrein – konden op veel belangstelling rekenen. Het feest in de avond, in de nieuwe 'Blaula' en de verbouwde gymzaal, was erg gezellig. Dankzij Dennis Vorstenbosch, die het beschikbare budget strak in de gaten hield, zou de reünie financieel al op orde zijn, maar door het grote aantal (last minute) aanmeldingen is er uiteindelijk zelfs een onverwacht positief resultaat geboekt van € 4650. De vrijwillige bijdragen van vele Beekvlieters die een jubileumboek over 200 jaar Beekvliet mee naar huis namen, leverden voor Edukans het mooie bedrag van € 477,51 op.

Afscheid bestuur Sjef Smolders

Na bijna 17 jaar neemt Sjef Smolders afscheid van het bestuur van NMI. Hij is in de ALV van 2007 als bestuurslid benoemd, maar draaide toen al enige maanden in het bestuur mee. Hij was onder andere drie jaar (waarnemend) voorzitter van NMI. Martijn van Hulst bedankt Sjef voor al zijn inzet en betrokkenheid, in de wetenschap dat

het bestuur nog regelmatig bij hem zal aankloppen vanwege zijn onuitputtelijke kennis van oud-leerlingen en hun achtergronden.

Ellen van Kempen (examenjaar 1993) wordt door de ledenvergadering tot bestuurslid benoemd. Zij heeft al een uitgebreid verleden bij NMI: in 2015 maakte zij de jubileumfilm voor het 200-jarig bestaan en ook bij de recente reünie zat ze in de programmacommissie. Martijn heet haar van harte welkom als bestuurslid. Sjef Smolders wordt geïnstalleerd in de kascontrolecommissie. Het bestuur is nog op zoek naar een tweede lid voor deze commissie; belangstellenden kunnen zich melden via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Ideeën voor grotere betrokkenheid

Tot slot wordt vooruitgekeken naar de komende jaren. Tot aan de volgende reünie (waarschijnlijk in najaar 2026) wil NMI een aantal activiteiten op touw zetten om de betrokkenheid van oud-Beekvlieters bij hun school en de vereniging vast te houden. Suggesties die gedaan worden en waarvoor al eerste ideeën zijn ontwikkeld of contacten zijn gelegd: een fiets-/wielrentocht, een golftoernooi, borrels/bijeenkomsten voor Beekvlieters elders in het land, bijv. in de universiteitssteden, en het initiëren en faciliteren van mini-reünies van jaargroepen. Uiteraard zijn andere ideeën ook van harte welkom.

Het bestuur van NMI is nog steeds op zoek naar uitbreiding en vernieuwing. Heb je tijd en belangstelling of ken je mensen die interesse hebben om het bestuur te versterken, neem dan contact op via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

I Personalialia

GEBOREN

Op 16 juli is Lena geboren, dochter van Nino de Lange (2013) en Laurien de Lange-Broeders (2016).

Op 17 juli zijn Jip en Amber geboren, zoon en dochter van Eline van Bennekom en Wouter van der Velden. Eline is als docent klassieke talen en coördinator van de Intermezzoklas werkzaam op Beekvliet.

OVERLEDEN

Op 17 juni overleed op 87-jarige leeftijd Jos Mangnus (1954).
(* Zevenbergen 15 juli 1935 / † Aalst-Waalre 17 juni 2023)
Zie het in memoriam op pagina 26.

Op 24 juli overleed op 21-jarige leeftijd Sjors Raaijmakers (2021), aan de gevolgen van een ernstige epileptische aanval. Sjors stond op Beekvliet bekend als een loyale, vriendelijke en rustige jongen. Toen de epilepsie zich bij hem openbaarde, heeft hij de laatste jaren op Beekvliet via een aangepast traject moeten afronden. Gezien de onzekere medische situatie viel dat niet altijd mee, maar dankzij zijn doorzettingsvermogen kreeg hij het voor elkaar. Wij wensen zijn ouders Erna en Ad en zijn zussen Tika (2018) en Katja heel veel sterkte.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2023. De kopij daarvoor dient **vóór 1 november 2023** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Jolande van Erp - van Pinxten (1987), Mirjan Boot - de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000 ex.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl
www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulsten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Kees Quinten (1967), Thijs Braam (1973), Ellen van Kempen (1993) en Dennis Vorstenbosch (2011).

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam : .....
Adres : .....
Postcode : ..... Woonplaats : ..... Land* : .....
Telefoon : ..... E-mailadres : .....
Examenjaar : ..... Studierichting : ..... Beroep : .....
Rekeningnummer [IBAN] : ..... Bank Identificatie [BIC]** : .....
Plaats en datum : ..... Handtekening : .....

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

